

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 24 ● 16 ноември 1971 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

Съветските атлети, най-добри на „стария“ континент

стр. 10

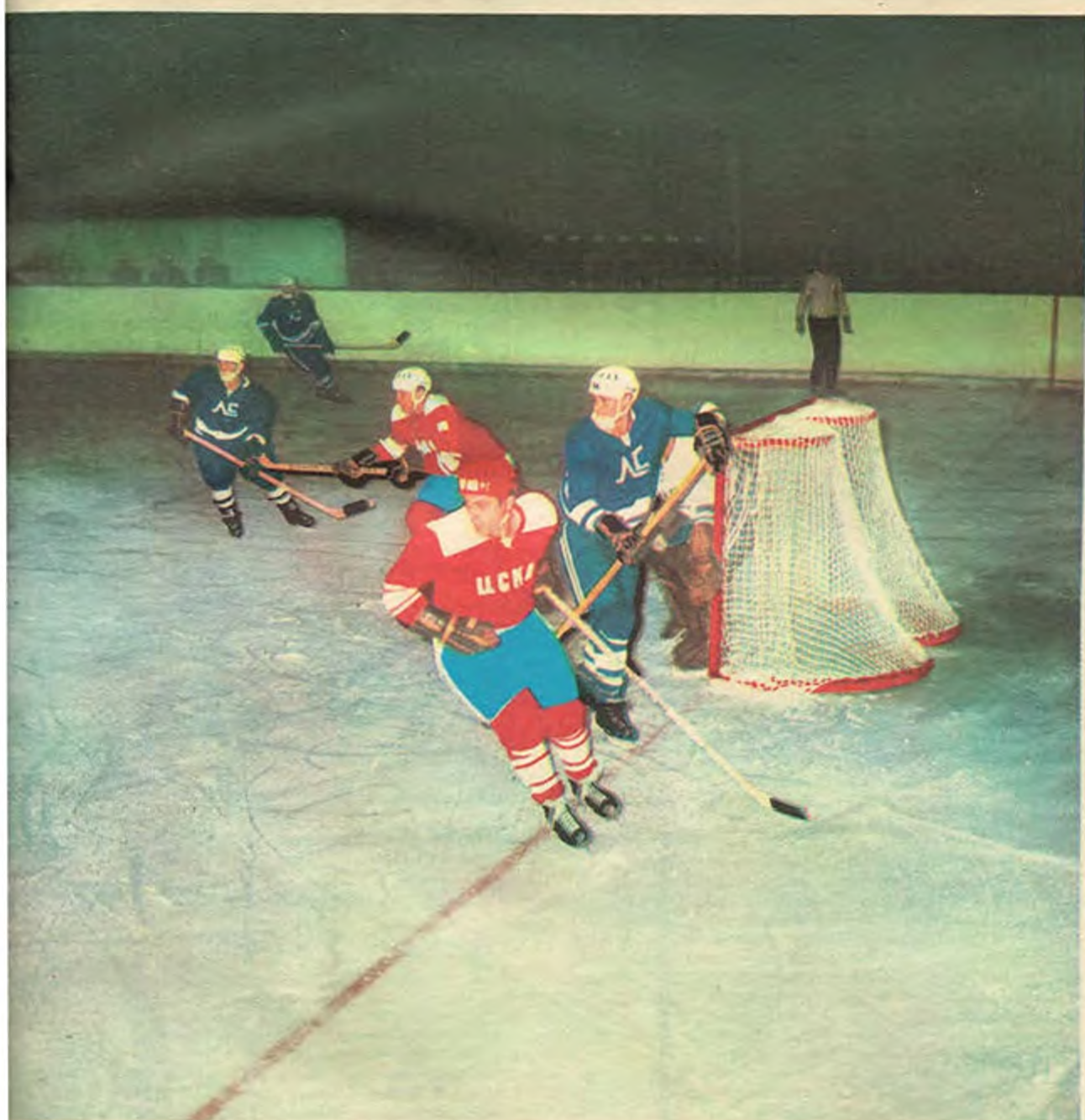
Стадионът в Нант, който на 10 т. м. събра във фокус внимание на френските, българските и... унгарските любители на футбола.

стр. 12

Футболът под сянката на петте кръга

стр. 8-9

ХОКЕИСТИТЕ ЗАВЪРШИХА ПЪРВИЯ КРЪГ ОТ ШАМПИОНАТА 71,72.

На снимката:

МОМЕНТ ОТ СРЕЩАТА ЦСКА „СЕПТ. ЗНАМЕ“ — „ЛЕВСКИ-СПАРТАК“.

стр. 5

МАРИЯ ГИГОВА за втори път стана абсолютен световен шампион. След Варна 1969 година, сега в Хавана...

стр. 4

СТУДЕНТИ, БАЗА, СПОРТ

Изминаха вече 22 години от възникването на редовните програмни занятия по физическо възпитание за студентите. Сега в два цента и петте висши учебни заведения в страната работят 165 преподаватели по физическо възпитание. Те обучават в редовни часове ежегодно близо 23 000 студенти на първи и втори курс и водят учебно-тренировъчната и състезателна дейност с групите за спортно усъвършенстване по различни спортни дисциплини. Постигнатата на студентите спортисти нараснаха чувствително през тези двадесет години. Значителен е техният принос в националния спорт.

Направеното досега обаче е далеч от необходимото. Данните са обезпокоителни. Само 5 процента от студентите са обхванати в системни занятия. В основните спортове: лека атлетика — около 500 души, плуване — 173, спортна гимнастика — 143, футбол — 392, баскетбол — 400, ски — 189 и т. н. Едва 4,2 процента от студентите са носители на по-високи спортни разреди. От друга страна, студентите с доказани в различна степен на рущения на здравето са 10 процента, а проучванията върху състоянието на физическата дееспособност в сравнение с предшествуващите години сочи една низходяща крива. Причините за тези тревожни показатели са много и разностранни. Те са синтезирани пределно ясно и в решението на Политбюро, където е казано: „Във всички видове и степени учебни заведения физическото възпитание и спортът са крайно стеснени. Не е заел подобаващо място спортът и във висшите учебни заведения, особено нисък е процентът на студентите, упражняващи основните спортове“.

Една от съществени причини за това състояние е крайно недостатъчната

1. За двете групи студентки е трудно да се построят за часа по часко възпитание, а как ще играят!

2. Само мрежата е останала от спортната площадка на ВСИ.

МАТЕРИАЛНА БАЗА

Този проблем не е нов, но години наред за него само се говори. Особено тревожно е положението в столицата, където е съсредоточено две трети от студентството у нас. Студентското физкультурно дружество „Академик“ е всъщност единствено спортно дружество в страната без собствена материална база. Висшият машино-електротехнически институт „В. И. Ленин“ с 10 000 студенти няма нито педа, собствена спортна база, СУ „Кл. Охридски“ с 9000 студенти — също.

Лошо е и положението на ВИСИ, ВСИ „Г. Димитров“ и особено на ВИИ „Карл Маркс“. На този фон още по-фрапиращ е фактът, че въпреки наличното на постанование на МС, което забранява да се рушат спортни съоръжения, преди да се построят равностойни, през последните години бе отнета площадката на бившата политехника в Парка на свободата, на СУ на улица „Шипка“, а миналата годи

на и на ВСИ „Г. Димитров“ без никаква компенсация. Ето какво показва една наша проверка в СУ, ВИИ, ВСИ и ВИСИ: новата учебна година в тези висши учебни заведения започна при старите плачевни условия за работа. Тук се учат близо 20 000 студенти. От тях над 9000 са в първи и втори курс, обособени в 250 учебни групи. В тези висши учебни заведения са сформирани още 61 групи за спортно усъвършенстване (това са представителните отбори на институтите), които тренират средно 3—4 пъти седмично и се състезават в републиканските и студентски групи по различните спортове. За цялата тази огромна учебна и тренировъчна работа четирите ВУЗ разполагат общо с 5 маломерни салончета с размери средно 18 на 10 м. Това прави малко от 6 квадратни сантиметра

спортна площ на студентите, включени в задължителните занятия, а за всички студенти от четирите ВУЗ тази площ е по-малко от 3 кв. см! На тази територия по необходимост някак се вметва учебната и част от тренировъчната работа. А за останалите 10 000 студенти от горните курсове, желаещи да спортуват, за масовите мероприятия на ДКМС и спорните клубове, за вътрешновузовски състезания няма нито сантиметър площ. След разрушаването на откритите спортни площадки сега само ВИСИ разполага с една комбинирана площадка за волейбол и баскетбол с размери 20 на 40 м. От тази година на Математическия факултет при СУ е предоставена сградата на бившата партийна школа, където има едно футболно и едно баскетболно игрище и две помещения, които ще се пригодят за салони за

физическо възпитание, но все още не са осигурени средства за тяхното преустройство. За да бъде пълен картината, трябва да кажем и това, че към нито едно от тези съоръжения няма душ.

Приблизително така стоят нещата и със

ЗАКРИТИТЕ СПОРТНИ ЗАЛИ

Известно е, че в зала „Универсиада“ студентите почти нямат достъп, зала „Академик“ частично задоволява нуждите главно на представителните отбори, „Фестивална“ е предоставена за учебната работа на най-голямото висше учебно заведение ВМЕИ, но тя твърде често се използва за изложби, и то през учебно време: панаир на книгата от 3 до 15 октомври 1970 г. и от 17 септември до 6 октомври т. г., на МЛХП от 16 до 30 ноември 1970 г., за изложба на учебно-технически средства на МНП от 6 до 19 октомври 1971 г., или близо 10 седмици загубени учебни занятия и много тренировки. Но едва ли можем да се съгласим и с това, че редовните часове по физическо възпитание са най-подходящото използване на такива големи съоръжения. Ето какво сподели директорът на зала „Фестивална“ Ст. Караджов: „Залата има всички условия за работа за високо спортно майсторство на съвременно научно равнище. Необходима е само подобрена съгласуваност. За нуждите на учебната работа БСФС би могъл да предостави подходящи салони от своите съоръжения, а тук да тренират националните състави. Така би се облекчило и поддържането на залата. Ще се спестят много време на самите студен

ти, които учат в Дървеница, а в града, а идват на занятията физкультура тук.“

Започна вече третата учебна година от излизането на решението на Политбюро на ЦК на БКП да са поставени съвсем конкретни задачи за изграждането на материална база: „Комитетът младежта и спорта, ЦС БСФС, ЦК на ДКМС, ЦС на Министерството на просветата всички други заинтересовани организации, които инициатива към проблема за работата на българския спорт, да ботят перспективна програмно-спортно строителство с оглед следващите години в основния да се реши този важен проблем през тези три години — и промени!“

Новите модели за висшето образование наред с другите предложения предоставят времето на студентите за ежедневни занятия с физически упражнения и Програма за спортно строителство тези дни е внесена за утвърждение от ръководството на Държавния комитет за наука, техен прогрес и висше образование тази програма трябва да се осъществява повече закрити салони с леки конструкции, студентите могат да изпълняват ефективни открити съоръжения и половина пролет и есен, а и голяма част от съоръженията се практикуват на закрити

Зимният семестър вече изтормошителни действия бигурили поне за следващата на максимално възможност бряване условията за учебни занятия по физическо възпитание и спорт на студентската м

ТОВА СЕ СЛУЧИ

ПРЕДИ 61 ГОДИНИ в Берлин Ем. Ласкер — вторият световен шампион по шах — игра седмия си и последен сполучлив мач за шахматната корона с Д. М. Яновски. В него той постигна най-изразителен резултат (8 победи и 3 равни) и запази високата титла за още едно десетилетие. Отстъпи я на Капабланка преди 50 години, поставяйки феноменален рекорд на владението й 27 години, рекорд на всички времена.

ПРЕДИ 40 ГОДИНИ в Мюнхен футболните отбори на Мюнхен и София завършиха наравно — 1:1. София игра в състав: Талев — Зографов, Китанов, Калъчев — Недалков, Стамболиев — Симеонов, Янков, Николов, Милев, Йорданов, Гола за софийски отбеляза Янков.

ПРЕДИ 30 ГОДИНИ Адолфо Консолини подобри световния рекорд на хвърляне диск с постижение 53,34 м. За седем години знаменитият италиански лекоатлет повиши собствен си световен рекорд на 55,33 м.

Двама прославени атлети — Димитър Вучков и Петър Спасов

Тодор Артарски

пиади. Той спечели златен медал на игрите в Лондон и сребърен в Хелзинки. В Мелбърн се класира шести. За последен път участва на игрите в Рим, но без успех.

ПРЕДИ 26 ГОДИНИ светският футбол първенец „Динамо“ (Москва) гостува в Англия. В бедния по онова време спортен живот след Втората световна война това спортно събитие се посреща с голям интерес в целия свят. Първата среща на динамовци е с реномирания „Челси“. Тя завърши наравно — 3:3.

Вторият мач на „Динамо“ е с „Кардиф Сити“. Той е посетен от 70 000 души, предимно миньори. „Кардиф Сити“ е водач на южната област на северната професионална лига. „Динамо“ спечелва победа с двучифрен резултат — 10:1! Авторството на много от головете не могат да се установят при светкавичните

атаки на Бобров, Карцев, Бесков. При 4:0, още нестихнали аплодисментите от последния гол, публиката скочила на крака. Нападението на англичаните било колкото бързо, толкова и умело, а ударът с глава на централния нападател бил „неспасяем“. Но... Хомич скочил виртуозно и уловил топката. Едва при 8:0 Моор отбелязва почетния гол. След това англичаните получават право на дузпа, но вратарят успява на два пъти да отбие удара. И тук публиката бурно акламира състезателите, а Хомич е понесен на ръце.

Динамоци побеждават и „Арсенал“ с 4:3, който по това време при тежавал най-добрите английски професионалисти Един тим от чужбина се налага над англичаните у дома им. Фактически това е бил сборен отбор на Англия. Стадион „Тотенхем“, който побира 80 000 публика,

приютява 100 000 души. Публиката е нахълтала до тълковете и аутлините. Така завършва първото турне на съветските футболисти в родината на футбола.

ПРЕДИ 16 ГОДИНИ Тодор Артарски подобри за първи път републиканския рекорд на тласкане гюле с постижение 15,89 м. За три години той направи шест поправки на рекорда, който достига завидно за времето си равнище — 17,63 м. Този рекорд бе подобрен след 12 години. Понастоящем той принадлежи на юношата В. Стоев — 18,96 м. През същата 1955 г. Т. Артарски постави и първия си рекорд на хвърляне диск 50,43 [за първи път у нас на 50 м]. За 16 години той направи десет поправки на републиканския ре-

корд, за последен път през щата година — 57,58 м.

ПРЕДИ 16 ГОДИНИ за първи път у нас Димитър Вучков пробяга мач за по-кратко време от 1 час — 29,51,2 мин. Този резултат бил подобрен едва след 12 години от М. Желев. Досега само български лекоатлети са постигнали резултат под 30 мин. на 10 км

- 29.04,0 Г. Тихов
- 29.14,4 М. Желев
- 29.34,8 М. Цонев
- 29.39,8 П. Йорданов
- 29.51,2 Д. Вучков
- 29.51,6 Хр. Иванов
- 29.54,8 Х. Расимов

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВИ“

СОФ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Христо ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, мент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко РОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, вел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Пощенски кутия 797

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Гоев“

различни професии и с една обща любов — „групата на Чо чо“. Най-напред няколко упражнения за загряване (снимка 1), след които по-лесно се „гълат“ километрите (снимка 2), за да осланат сили и за малко футбол (снимка 3). А когато след всичко това човек има възможност да вземе и един душ (снимка 4), бодростта и настроенето са гарантирани за цял ден.

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

БЯГАЙТЕ ЗА ЗДРАВЕ!

КАКВО ДА ЗАПОЧНЕМ

И при заниманията с бягане (както във всяко дело) началото е най-трудно. С какво и как да се започне? Заслужилният треньор по лека атлетика Илия Попов предлага примерна програма на едно начално занимание, бразена с възможностите на хора на средна възраст и със средно физическо развитие.

Първи месец: 3—4 занимания седмично с времетраене по 7—10 минути (1—1,5 км).

Ходене в спокойно темпо — 200 м, преминаване в по-бързо темпо в разстояние на 150—200 м и отново спокойно ходене на 200 м. Няколко дихателни упражнения. 2. 300—400 м равномерно леко бягане с вдишване на 4 крачки през носа и устата и издишване на 3—4 крачки през уста. 3. Спокойно ходене на 200 м, придружено с дихател и разхлабващи упражнения. 4. Бягане в спокойно темпо на 300—400 м с внимание върху ритъма на дишането, на правилното положение на ръцете и върху положението на трупа (леко наведен напред). 5. 150—200 м ходом с дихателни упражнения. 6. Последна серия от 300—400 м, пробягана в бавно темпо. 7. Ходене на 100—200 м и 6—8 дихателни и общо разхлабващи упражнения от различно изходно положение. 8. Душ, през последните 10 дни на месеца да се опита цялостното проваляне на разстоянието с равномерно темпо.

Втори месец: 3—4 занимания

седмично с времетраене по 10—15 минути (1,5—2 км).

1. Редуване на ходене в спокойно и бързо темпо — 2—3 пъти по 150—200 м. 2. 5—7 минути бягане с леко равномерно темпо, като се внимава за правилното и ритмично дишане и за свободните движения на краиците. 3. 100—150 м ходене с дихателни упражнения. Изпълнение на 5—6 общо разхлабващи упражнения на място и в движение — всяко по 3—4 пъти. 4. Бягане в продължение на 5—8 минути със стремеж да се повишава темпото в последните метри. 5. 100—150 м ходом с дихателни и разхлабващи упражнения. 6. Душ.

По принцип бягането трябва да започва със спокойно и равномерно темпо и при задъхване да се премине в обикновено ходене. След няколко дълбоки вдишвания и издишвания дишането се нормализира и отново се продължава с бягане. Бягайте с леко и удобно облекло: през късна есен, зимата и рано напролет — с анцуг, през пролетта и в началото на есента — по фланелка и гащета, а мъжете през лятото — голи до кръста.

ЕНТУСИАЗЪМ, И ПОДКРЕПА

еговата дружба с бягането е рде стара. Тя започва от тическите години, минава през годините състезания с екипа на „Пември“ (СФ), а да стане ечение на годините осъзната необходимост на зрялата възраст, наречена бягане за здраве. Електротехникът от столичното управление на спортния изатор Петър Атанасов (или го всички го наричат — Чо чо) започва работа в управленето и тук се среща с още един участник — сам някога спортувал и от известна спортна фамилия — Кирил Мраков, който е отговорник по физкультурната работа в профкомитета. С общия двамата организират най-добрите спортни прояви, убеждават другите и сами са между първите участници. На някои от обектите вече се играе производствена настика, често се правят излети, най-голямата им радост е сформаната преди няколко месеца па от привърженици на бягане — за здраве, която вече толкова ме води най-редовни занимания комплекса „Червено знаме“ на километър.

ентузиазъм и настойчивостта на Мраков и Атанасов намират бирание и подкрепа в административното ръководство на управленето (чрез набавянето на подходяща екипировка, уреди и пособия), от страна на ръководството на КА „Септ. знаме“ (с предостането на площадките, съблекални

те и душовете на комплекса „Червено знаме“). Засега групата не е многобройна. Най-редовните и за палени приятели на бягането оформят един почти постоянен състав от 15—20 души. Повечето от тях никога преди това не са спортували и затова два пъти повече са били съмненията и предразсъдъците, а и присмехите. Но всичко това вече е минало, забравено. Главната заслуга е пак на самото бягане, донесло неизмеримо удоволствие, полза и удовлетворение. Затова сред най-редовните можете да видите началника на отдел „Капитално строителство“ — Ив. Момчилов, зидаромазача Ат. Мицев и още много техни колеги. Сам Мраков разказва как бягането му помогнало да излекува значително по-бързо една травма на менискуса. Движенията на ставата били още съвсем ограничени, но въпреки това Мраков продължил ежедневно да бяга. Отначало бавно, а след това с постепенно увеличаване на разстоянието и темпото. А след един месец:

— Както виждате, вече спокойно играя дори футбол...

Всички от „групата на Чо чо“ мислят и през зимата да продължат заниманията си, като ги съчетаят с туризъм и ски. Възнамеряват да наемат за зимна база на управленето част от някоя витошка хижа, където да оставят ски и шейни за ползване от служителите и семействата им при излетите.

Стоян ГЕТОВ

«МЕДИКАМЕНТИ ОТ ОСОБЕН РОД»

„Бягайте за здраве!“ — този повик не е мода, въпреки че някои упорито мислят така. Това е една необходимост, предизвикана от съвременния начин на живот. Сега автомобилът, трамваят, асансьорът съкращават до неимоверност разстоянията, а автоматизират свежда до минимум участието на човешкия труд в производството. Но заедно с всички придобивки и блага на съвременната цивилизация рязко се стеснява кръгът на онзи минимум от усилия и движения, който е жизнено необходимо за нормалното функциониране на човешкия организъм. Като резултат на това несъответствие се увеличиха застрашително заболяванията и преди всичко — тези от инфаркт и атеросклероза, наречени с право болести на века, на цивилизацията. Всичко това кара човечеството да търси контрасредства, с които успешно да се противопостави на тези колкото опасни, толкова и закономерни тенденции на днешното време.

Физическата култура и спортът са онези фактори за най-успешно и дълготрайно противодействие, сполучливо наречени „медикаменти от особен род“ още на времето от Хипократ и Авицена. Сред тях обаче са подчертани предимствата и с най-голям физиологичен ефект е продължителното бягане. Това е едно от най-естествените човешки движения, еднакво достъпно за млади и стари, което въздейства по незаменим начин на всички системи и органи на човешкото тяло. Това е причината то от ден на ден все по-бързо да навлиза в битата на хората, да придобива все по-масов характер. Сега в редица държави — СССР, ГДР, Нова Зеландия, скандинавските страни — заниманията с продължително бягане добиха характер на национално движение, в което участват стотици хиляди хора (независимо от

тяхната възраст, пол и професия), убедени, както казва известният професор кардиолог Алберт Фоленбергер, „в чудотворните свойства на бягането — този еликсир на младостта и живота“.

Заниманията с продължително бягане оказват могъщо комплексно въздействие върху целия организъм чрез стимулиране на равновесието между основните нервни процеси и подобряване на координацията между тях, поради което човекът се чувства по-бодр, по-свеж, по-спокоен и по-волеви. Особено благотворно е въздействието върху сърдечно-съдовата система — при редовни занимания сърдечният мускул укрепва и може успешно да се съпротивява на евентуални заболявания. Намалява се количеството на холестерин в кръвта, който е един от главните причинители на атеросклерозата. Изменя се структурата на стените на кръвоносните съдове — те стават по-еластични и с това създават възможност на кръвта по-правилно да циркулира в кръвоносната система, регулира се кръвното налягане в нормални граници. Под влияние на продължителното бягане се укрепва дихателната мускулатура и се подобрява обмяната на веществата. То е незаменимо средство за уравнивяване на телесното тегло — най-лесно и бързо то премахва излишните килограми. И веднага възникват въпросите къде и кога, колко и как да се бяга за здраве?

За тази цел могат да се използват спортни терени, паркове, градинки, тихи улици и по-големи дворове в градовете, а извън тях — горни, поляни, пътища, реки и морски крайбрежия, които са с естествено предимство поради по-чистия въздух и по-малкия шум. Не е излишно да се очертаят и маркират различни маршрути на всеки 200 или 500 м, с което бягащите ще могат да контроли-

рат за колко време колко километра са пробягали. Заниманията с продължително бягане е най-добре да се провеждат след обед. Някои ги практикуват сутрин, но тогава организмът, затормозен все още от съня, понася по-тежко усилията. Затова 1—2 часа след завършване на работния ден (докато е все още светло) и още 3—4 часа след храна е най-добре да се провеждат беговите занимания. Сутрин те биха могли също да се използват, но главно под формата на утринна воднина: 10—20 минути равномерно бягане, придружено със 7—8 различни общоразвиващи упражнения, са добро тонизиращо средство. За получаване на физиологичен ефект заниманията с продължително бягане трябва да се провеждат най-малко три пъти седмично, като при възможност най-добре е естествено да се бяга всеки ден. Не трябва да се плашите и от зимата. Климатичните условия у нас позволяват целогодишни занимания, затова особено полезно е бягането да се съчетава със закалителни процедури. По този начин се усилява въздействието върху организма и се повишават още повече неговите съпротивителни сили, особено срещу простудните заболявания.

Най-важно засега (и най-трудното обаче) е да се създаде навик, да се започне веднъж с бягането. Ще трябва на първо време да се води борба с предразсъдъците, с онова неоправдано стеснение и страх от намешки и осъбдения.

Затова не чакайте, не се колебайте. Започнете с бягането постепенно, но редовно и без прекъсване. От начало няма да е леко, но постепенно ще свикнете и ще бъдете благодарни за голямото удоволствие и незаменимата полза, които ще ви предложи бягането!

Илия ПОПОВ
съюзен старши треньор на средни и дълги бягания

ПОЛЗАТА Е НЕСЪМНЕНА

Отдавна презърлих петдесетте години — възраст, когато започват да се обзидат почти всички болести. И аз престоявах с часове пред лекарските кабинети едва ли не от всички специалности. Посъветвах ме да опитам с бягане. Започнах, но шиповете по ставите ме бодяха, въздухът не стигаше. В първите занимания чувствах умора, всичко ме болеше, а бях нетърпелив. Исках да станат чудеса, да се излекувам напълно. Колко пъти ми идваше да се откажа... Но постепенно болките и умората отстъпваха, дишах по-водро, настроенето ми се подобряваше, а след заниманията усещах бодрост, работата ми спореше. Първите резултати бяха здравият сън и повишеният апетит. Сега, повече от две години, вече забравих вратата на поликлиниката, по-здрав съм, а това е радост и за мен и за околните.

Най-трудното бе, докато се започне бягането и се създаде навик. Но върно е и това че няма достатъчно условия за бягане, въпреки че понякога с това оправдаваме своята нерешителност. Добре ще бъде да се направи нещо в тази насока, особено за хората, които живеят далеч от подходящи за бягане места. Потребна е и популярна литература от компетентни лекари и спортни специалисти за методиката и натоварванията при бягането, за физическите упражнения при различните заболявания и възрасти. И още нещо — в много страни в света се провеждат често кросове за различни възрасти. Тези стимулиращи бягащите, биха служили за проверка на тяхното състояние...

Никола ПЪРВАНО
служещ от Рус

АБСОЛЮТНА СВЕТОВНА ШАМПИОНКА Е БЪЛГАРКАТА МАРИЯ ГИГОВА...

Колко далече е Хаваи! Едва ли друго би могло да ни даде такава точна представа, както очакването на новините в тези дни. Хилядите километри се оказаха абстрактно понятие пред тези 10-12 часа разлика от времето, в което бихме могли да узнаем как е минал денят за нашите състезателки по художествена гимнастика, и времето, в което фактически получавахме крайно оскъдната информация. По няколко реда, от които трябва да се гадае. По няколко реда и в повечето случаи без цифрите, които биха ни дали най-ясна представа. При това и различни данни от различните агенции. Все пак една новина повтарят всички агенции. В тази новина вече сме сигурни, че не може да има никаква грешка: абсолютна световна шампионка на петото световно първенство отново е Мария Гигова! Българката Мария Гигова - поясняват агенциите. Това в тези дни е и най-добрата новина, която можем да чуем! Отново! За втори път! Нека не забравяме - фактически за трети път, защото и в Копенхаген, независимо от това, което беше записано в протоколите, безспорно първа по класа, по изпълнение беше пак Мария. Любителите на статистиката съобщават, че това е състезателката с най-голям стаж у нас. Не зная дали тези данни са съвсем точни, но тя е състезателката с най-много шампионски стаж в света! Това вече е безспорно. И при това с една твърде авторитетна разлика в оценките - с 45 стотни пред двете съветски състезателки и с 65 стотни пред нашите. Нека си припомним, че такава разлика дори у нас, на републиканските първенства, рядко се среща. Може би това още веднъж най-ясно доказва, че Мария Гигова умее да се съсредоточи тъкмо тогава, когато е най-необходимо, че умее да „набере“ върхова форма тъкмо във върховия момент! Впрочем това е доказвано неведнъж. На големите състезания Мария Гигова е голямата състезателка даже когато малко преди това всички са се безпокоили, че не е във форма. Може би тъкмо в това е и силата ѝ. (За какво са ѝ на Нешка Робева тези осем точки преднина, които беше спечелила в междинните състезания през двете години между четирите, когато там, където трябва, не е това, което може да бъде).

Отново най-силната конкурентка на Мария беше Елена Карпучина. Най-куриозният случай в гимнастиката беше, че Карпучина стана абсолютна световна шампионка в Копенхаген, без да вземе нито едно първо място на уредите. И сега къде втора, къде трета, къде четвърта дори в борбата за многоборя, Карпучина набра достатъчно точки за второто място. Алфия Назмутдинова (според Пренса латина с равен брой точки, а според Роулер и Асошиейтед прес с пет стотни зад Карпучина) е всевъзможната шампионка (в една много силна конкуренция). Този път тя имаше преимущество, че задължителното съчетание с лента е правено с нея, съобразено най-много с нейните качества. Някога Лиля Назмутдинова беше състезателка, която не можа да стигне до титла от световно първенство, но даваше тон в художествената гимнастика и поне за българските състезателки беше нещо като еталон. За нея нашата шампионка Гигова е казвала: „Най-много исках да приличам на Лиля. И по-късно, когато видях и много други големи гимнастички, никога не забравих онова първо очарование, което остави у мене играта на тази съветска гимнастичка.“ Сега Мария трябва да се състезава със сестрата, с Алфия, която по онова време изобщо не можеше да влиза в сметките, но за тези години успя да израсне много. Аля няма чара на Лиля, но за това пък е много точна, сигурна състезателка. Пак според Роулер и Асошиейтед прес нашите състезателки Красимира Филипова и Нешка Робева заемат четвърто и пето място с 37,55 и 37,50, според Пренса латина - трето място с равен брой точки - 37,50. Впрочем не това е най-важното. Не петте стотни ще ни дадат представа за мястото на тези две наши талантливи състезателки. От оценките, които ни дава Пренса латина по уреди, се вижда, че Нешка не е издържала на напрежението на голямото състезание още в първата му „крачка“. Още на лентата - 8,95. Учудващо за нея е, че след това е успяла да се мобилизира и даде добри резултати на другите уреди, като изключим въжето, където има най-силната комбинация, която в никой случай „не струва“ 9,30. За Красимира едно лаконично съоб-

щение, че по мнението на бивши специалисти е била оцетена обръча, където е играла блестящо, можем да кажем, че и път не се е повлякла от мига на съдните, които към нея наги са имали различно отношение - много рядко съобразено ва, което тя показва. Галима Шукурова, гимнастичка, която във Варна ни очароваше с необикновеното си дароване изключително пластичната игра, сега трябва да раздели завидната съдба на двете претендентки за титлата, то се озоваха на места по-малко от очакваните си. И все пак тезащото се разви напълно пред очакванията. Три български съветски състезателки (една изключително пластична) почти изключиха от титлата останалите. Само Соня Педросо успя да получи при борбата многоборя две шестки оценки. Тически за шампионата на уреди останаха да се състезават два отбора, нещо, което не случвало досега. Ето как Пренса латина оценките по уредите от първите дни:

	Обръч	Лента	Тонка	Въже
Гигова	9,75	9,20	9,75	9,4
Карпучина	9,40	9,35	9,50	9,4
Назмутдинова	9,40	9,35	9,50	9,4
Робева	9,65	8,95	9,60	9,3
Филипова	9,60	9,10	9,50	9,3
Шукурова	9,30	9,15	9,20	9,4
Педросо	9,30	9,00	9,05	8,9

В първия ден в борбата за титлата на ансамблистите победи и българската шестка с 18,50, следвана от съветската с 18,40, Куба, Чехословакия...

В първите дни все пак умее да научим нещо от Берн, от ТАСС... А сега, когато се успокоихме за титлите в многоборя и преходиме вълненията си към ансамблистите съчетания и борбата за титлата на уредите всички формации секнаха. Имаше те три места в обръча и титла /третоподделено с двете съветски гимнастички/, имаше шансове за Мария в лентата, ако Нешка и Красимира поистинските си възможности въже... Лошото е, че трябва дадем когато всичко вече е...

Би трябвало да имаме крайните резултати от борбата на ансамблистите и от шестката на уредите. Но в първите дни все по-упорито се улавяме, че Хаваи е наистина далече. И така поне до посрещането на материал за печат, това ще бъде, което знаем. В следващия брой вече ще дадем думата на участниците, които най-добри разкажат за перипетии на хаванската битка...

Най-добрата майсторка на обръча Мария Гигова.

Мария Гигова по време на първото си участие в световно първенство през 1965 в Прага заедно с една гимнастичка, която винаги ще се помни-Лиля Назмутдинова.

Соня Педросо - единствената извън двата отбора (българския и съветския), която можа да влезе в шестката на уредите...

Елена Карпучина, бившата абсолютна световна шампионка, която не можа да влезе в тройката за световното първенство във Варна, сега отново се появи на световната „сцена“ в отлична форма.

Н. Михайлов (ЦСКА) със съдиите Ангелов и Велков.

Пред вратата на „Перник“. Няма вратар, няма шайба, не са останали и играчи!

Е ВСИЧКО КОЕТО ЗАПОЧВА ДОБРЕ, СВЪРШВА ДОБРЕ!

Първият кръг от републиканското първенство по хокей на лед трябваше да тръгне в неделя вечерта със срещата КА „Септ. знаме“ - „Перник“. След о бяха изиграни девет мача и 58,30 минути от десетия, не стигна само минута половина, за да завърши всичко добротворът на „Перник“ напусна игрището преди последния съдийски сигнал. Вите на треньора Ив. Никол не издържи и той нареди на състезателите си да лягат от леда. Последниците? Служебният резултат 5:0 /до тази развръзка резултатът бе 5:2 за ЦСКА/, недоволна публика край на един кръг, в който има немалко положителни моменти. ащо треньорът и състезателите на „Перник“ стигнаха до това решение? ама преля, когато съдиите /Ангелов и Велков/ отмениха гола, отбелязан във вратата на ЦСКА. Но съдиите имаха основание да вземат това решение, като при отбелязване на гола във вратата на ЦСКА имаше състезател на „Перник“ /Полянский/. Съдията обаче беше категоричен, нарушението е видно и нямаше никаква нужда да се а до крайности. Защото старо правило в спорта е, че умението да понесеш едно загубата е не по-малко важно

от умението сам да победиш. Това не беше единственият случай в този мач, който заслужава да бъде осъден. В началото при резултат 2:0 за „Перник“ се появиха първите симптоми за лош край. Тогава пък нервите на състезателите на ЦСКА се оказаха слаби и за непривично държане бяха отстранени до края на играта Илия Бъчваров и Николаи Михайлов. На снимката добре личи как Михайлов „търси сметка“ на съдиите. Третия федерацията по хокей на лед ще разгледа случая и да се надяваме, ще вземе необходимите мерки, ще наложи справедливи наказания... Републиканското първенство през тази година започна след добра подготовка и на петте отбора. Имаше срещи, в които не липсваха добри игри на отделни състезатели: Ив. Калев, К. Герасимов, Ил. Бъчваров /ЦСКА/, П. Михайлов, Д. Цицелков /Перник/, М. Бъчваров, Г. Величков /Левски-Спартак/, Ем. Дочев /Славия/, Д. Кръстинов /Академик/ и на отборите на ЦСКА и Перник. Както се и очакваше, най-хомогенен бе отборът на ЦСКА „Септ. знаме“. Този състав разполага с най-много и най-добре подготвени, равностойни хокеисти. Кръгът показва, че отборите могат да след-

ват една възходяща линия на развитие и че при системна тренировъчна работа резултатите няма да закъснят. След всеки нов мач виждахме много състезатели и отделни отбори в нова светлина. За някои беше характерно и непостоянството - ако за отбора на „Славия“ то може да се обясни с младостта и липсата на обиграност, за „Левски-Спартак“ труден режим не могат да се гонят върховете в този труден спорт. Характерна за този кръг беше и слабата игра на вратарите. Само Цицелков и Радев донякъде браниха вратите си. В останалите три отбора и особено в „Академик“ проблемът за вратаря остава открит. Почти всички срещи показваха, че и съдиите трябва да полагат много сериозни усилия за своята подготовка, за да бъдат в тон с изискванията и развитието на хокейната игра. След три дни започва вторият кръг. Показаното в първите 10 срещи не може да ни радва. Средствата, които дружествата отделили за хокейните отбори, не са малко и е редно самите състезатели да положат повече усилия, за да оправда-

ят грижите към тях. Треньори, съдии, дейтели и най-важно самите състезатели трябва добре да разбират, че тяхното победение всеки миг може да доведе до лоши резултати за цели срещи и което е най-лошото за цялото първенство и българския хокей! Те сами са длъжни да пазят авторитета на своя спорт, за да има повече красиви игри на леда и повече зрители на трибуните. Преди окончателните решения на федерацията по хокей на лед за някои прояви в последната среща и първия кръг отборите имат следните позиции:

1. ЦСКА Септ. знаме	4	0	0	36:8	8
2. Перник	2	0	2	18:17	4
3. Левски-Спартак	2	0	2	18:19	4
4. Академик	1	0	3	14:28	2
5. Славия	1	0	3	10:24	2

Голмайстори: К. Герасимов 11 т., Б. Минчев 10 т., Ил. Бъчваров 9 т.

Димитър ДЖАРОВ

ВТОРО ЛИЧНО НАРУШЕНИЕ А „АКАДЕМИК“

второто лично нарушение в баскетбола особено не тревожи особено извърля му. Но когато един отбор с претенции за титлата в кратка време направи „фал“ в шампионатната борбата първенството е тъй късо, то да означава край на надеждите... Чички тези съображения не може да не ли ясни на нашите баскетболисти, когато потегляха за дерби-мача в Ботевград. Но лесно ли се срещу „Балкан“ в собствената му Пък и не само там. А особено, когато вечерта на срещата ботевград-тим получи такова сериозно нападение с картомекерането на бивентър на ЦСКА „Септ. знаме“ и в „Хел“ Здравко Андреев? Не само рудно, но изглежда дори невъзможно, вече за отборът такова моментно съие като това на „Академик“ (СФ) - подготовка, без треньор, с една гола а. Тя, рутината, може да бъде и силже, но когато не е единствено. А в по-богатия арсенал бе този на ии. И най-силно „стрелачи“ цията. Възприетият и от двата е еднакъв тактически вариант с е на защитата дава отлична база виеие в това отношение. Големеев ер смени трима пазачи, елиминира ина Хр. Иванов и Тончев, бе на път ади и В.Петков, но ввара едва 12 и даде минимален принос в борбата а кош. И не той, а опекуните му ха двубоя. А срещу ботевградски-риета Чанев и Христов се бориха вателно по 3-4 студентски бас- исти, без да попречат на двамата авят 44 точки/28. плюс 16/. Ами т на Андреев от 20 точки? та сметка показва, че когато ят резултат е 73:62/36:32/ за дот- е, активът на останалите ии „може да не се брои. Как дру- оже да се обясни ситуацията, при трима баскетболисти могат да

Здравко Андреев с тъмната фланелка - сериозно изпълнение в редовете на „Балкан“.

Снимка: Емил МАНДЖАРОВ

бият /и биха!/ цял отбор с все класни играчи, ако не с разликата в спортната форма. Трима, но подготвени и свежи до края /при това - „доиниери“ от 1500 френетични привърженици/, срещу 11 далече от истинските си възможности „академици“... Така с втората си поредна загуба „Академик“ /СФ/ почти оваканти титлата си или най-малкото - вече не е сам ковач на съдбата си. А всички знаем, че вратът на вълка е дебел, защото сам си върши работата. И в края на краищата евентуална смада на шампиона не би била тревожна, ако на студентите не предстои участие в европейския клубен турнир, ако те не дават гръбнака на националния отбор, ако става дума за играчи, без които българският баскетбол може да мине. Затова тревогата за „Академик“ не е само тревога на „Академик“! Но това е отделна и то голяма! тема...

ЕКСШАМПИОНИТЕ НЕ ИЗОСТАВАТ

...Две секунди преди края с топката в ръце Н. Баранова /Ак - 15/ тръгна сама срещу плътния защитен вал на съперниците, пробря се и я поднесе към коша. А тя изпъна мрежичката едновременно с последния съдийски сигнал. За последен път се смениха цифрите на светлинното табло - с 58:56/31:25/ „Академик“ /СФ/ се наложи над „Левски-Спартак“ във възловия двубой на VI кръг от шампионата на „А“ републиканска баскетболна група - жени. Но преди Баранова да поеме последната отговорност, отговорността пое нейният треньор К. Семов, като я вкара в играта 100 секунди преди края, и тя оправда присъствието си не само с решителния кош. Отговорност поеха и двамата съдии Ив. Гологанов и Ас. Попович, категорично и правилно!/, отсидили 15 секунди до финалния сигнал една топка в полза на студентките, по която възникнаха известни спорове... Ненаправно навсякъде в горе написаното времето се мери в секунди. Защото въшност те решиха мача и го решиха справедливо в полза на по-добрия отбор. Студентките изглеждаха по-организираны на терена. В защита намериха успешно противоедействие на високата В. Новкова чрез Кукова, която все повече се налага като ефикасен и разумен „стопер“ срещу противниковите остриета. В нападение бяха далеч по-разнообразни, по-рядко позволяваха да ги повлече стихийността /диригентската палка си подаваха капитанката Св. Несторова и Ел. Илиева/. И закономерно водеха в резултата с 5 - 6 - 7 точки през 7/8 от мача. И все пак „синьо-белите“ баскетболистки успяха да ги застигнат в последните 5 минути. Те се приближиха „на косъм“ от успеха, а можеха и него да прескочат. Главната заслуга в случая е на неуморимата А. Панекова-Лабоба - може би най-добрия наш титлов играч в момента. Като цяло обаче причината „Левски-Спартак“ да се афишира през този сезон като един от силните ни женски отбори сигурно се корени и в грижите на дружеството, и в работата на треньора Ив. Цончев. Обнадеждаващи симптоми показва и „пулсът“ на „Академик“. Сега студентките не приличат на себе си /ако ги сравняваме с онзи разнебитен отбор от миналото първенство/ или по-точно - все повече намират себе си ако говорим за миналите им добри времена/. Загледерското им място - без загуба след

шест кръга - не прозира ли горещото желание да се изтрие представката от ексшампионското им звание? Петър ХАДЖИЙСКИ

НА СНИМКАТА: Ръцете искат - ръцете не дават... Двубой на централите М. Туцова /Ак - 12/ и В. Новкова /ЛС/.

Снимки: Йордан СКРИНСКИ

СТРОИМО 5

АКРОБАТИКА И ЦИРК

Един от най-младите спортове у нас е акробатиката. Всички, които познават и следят неговото развитие, знаят какви големи трудности трябва да преодолее той през двадесетгодишното си развитие, за да получи с успехите си признание не само у нас, но и в чужбина.

За голямо съжаление обаче през последните няколко години този спорт се движи по низходяща линия, развива се от все по-малко дружества в страната. И броят на високоразредните гимнастици непрекъснато намалява... Последното републиканско първенство, завършило неотдавна в столицата, потвърди още веднъж тази констатация.

Един от най-актуалните проблеми на акробатиката е въпросът за „изтичането“ на акробати към цирка и естрадата, взел у нас през последните години застрашителни размери и превърнал се в истинска язва за този красив и полезен спорт.

Какви са фактите?

Силни и смели, дръзки и ловки, с отлично развито чувство за равновесие, много от нашите първи акробати се разделиха с истинския спорт и предпочетоха цирка и естрадата. И те направиха това не когато по силата на естествените закони трябваше да отстъпят на по-младите, а когато се намираха в разцвета на своите сили, когато бяха шампиони! За 20 години близо 40 изтъкнати състезатели и състезателки, майстори на спорта по акробатика (от удостоените с това звание всички около 50!), подписаха договори с различни циркове и с бюро „Естрада“ и прекратиха активната си състезателна дейност. Само през последните две години 12 майстори на спорта по акробатика дезертираха от спорта и станаха артисти: Михаил и Вичо Михайлови, Веселин Михайлов, Любомир Иванов, Стефан Алексиев и Миглена Иванова от „Академик“, Васил Василев, Евгения Василева и Радослав Пулев от „Левски-Спартак“, Лиляна Борисова от Пловдив, Нешо Нешев от Ямбол. Наскоро излезе на цирковата арена отличният „скачач“ Стойчо Кънчев от Стара Загора — републикански шампион за тази година. Обедня и акробатиката в Сливен, откъдето досега са преминали към

цирка и естрадата 13 майстори на спорта.

Основна причина за това е бедният вътрешен и международен календар на Българската федерация по акробатика. Обикновено първите или акробати нямат повече от 3—4 вътрешни състезания и по 1—2 международни. По този начин републиканските първенства и турнири и състезанията в чужбина (досега само със Съветския съюз и Полша) престават да бъдат стимул за нашите майстори по акробатика.

От години наред вече първите ни акробати се надяват, че България ще стане член на Международната федерация по батут и те ще могат да премерят силите си на едно световно първенство. За съжаление обаче у нас продължава да се робува на схващането, че още не е напълно моментът за едно такова членство, което да ни отвори пътя към голямата акробатика...

Но да се върнем към цирка. На пръв поглед въпросът, дали един състезател е предпочел цирка (или естрадата) пред спорта, състезанието пред атракцията, е като че ли въпрос на предпочитане. И наистина щеше да бъде така, ако не

К. Лечева и Ст. Спасова

„Дуо Мишел“ в изпълнение на майстор на спорта Михаил и Вичо Михайлови.

Вече 17 години ветеранът на акробатиката у нас майсторът по спорта Рене Ранев се състезава с емблемата на своето любимо дружество „Академик“.

съществуваха моралните категории: спортна етика, любов и вяност към дружеството, треньор и другари. Ясно е, че в случая от съществено значение е възпитанието, онова чувство на дълг, което за някои спортисти не е само фраза, но и щит срещу примамливи предложения.

Вече 17 години един от ветераните на акробатиката у нас майсторът на спорта Рене Ранев се състезава с емблемата на своето дружество „Академик“, донесе му 11 шампионски титли на „смесени двойки“, а на българската акробатика пет майсторки на спорта, които той подготви като свои партньорки без възнагаждение. 35-годишен, Рене продължава да се състезава със същата младежка жар и любов към акробатиката, която за него като инженер, съпруг и баща е не само хоби. При това смесената двойка Ранев — Балгаджиева е не само седна

класа над всичките двойки у нас, но и една от най-добрите в Европа. Със своето прецизно и изящно изпълнение на сръбхтрудни елементи и съчетания тя може да бъде „гвоздеят“ в програмата на всеки голям цирк и естрада.

Незадоволително е организационното състояние на Българската федерация по акробатика. Тя не е онази авторитетна и силна инстанция, която трябва да ръководи и контролира организационно спортно-технически и методически развитието на този спорт в страната. От 10—15 дружества, които развиваха този спорт през периода 1963—1967 година, на републиканското първенство сега се явиха само 6, а в акробатичния вид „четворка“ само 1 отбор!

Ние не сме против цирка и естрадата, които имат немалко почитатели у нас. Всички се гордеем с такива артисти акробати, които разнесо

ха славата на българското изкуство по целия свят като Константин реиски, Илия и Янка Марковиц, бонмир Лозанов, Любомир Андрич, Нешо Нешев и др. Но колкото ще щяхме да се радваме на успех на родното цирково изкуство, тези чудесни акробати бяха сдени в цирковите школи, а в спортните зали и салони. Тогава никого нямаше да остане неперто чувство, че циркът е нанес вреда на един спорт, където сторството се създава толкова но и изисква толкова любов и дайност!

Наистина има върху какво мислят ръководителите, треньорите състезателите по акробатика у нас. Както и отговорните фактори за развитието на „Български циркове“ по „Естрада“!

Андрей НУТ

ЗАВРЪЩАНЕ

Любителите на гребния спорт добре познават Стефан Вучков. Неговият бърз спортен растеж правеше силно впечателние и обещаваеше твърде много. Но преди няколко месеца името му изведнъж изчезна от спортните колони. Какво се бе случило? Малцина са тези, на които е известна неговата „одисея“. Тя има затворен маршрут: София — Париж — Манхайм — София.

Но нека я проследим по-подробно. На девети юни сутринта от летище София заминава националният ни отбор по каяк за участие в международната регата „Париж“. Пристигат момчетата в сряда и до събота, когато е първият ден от състезанията, усърдно тренират, а вечер се разхождат и разглеждат старите парижки булеварди, Сена, Айфеловата кула, Нотр Дам. В събота вечер всички са радостни и в хотела, където е настанен българският отбор, е истински празник. Стефан е оправдал очакванията — златен медал на десет хиляди метра! След вечеря момчетата някак гордо и наперено излизат и тръгват по крайречния булевард. Изведнъж нещо ги изненадва... Недалеч от тях спира бял „Мерцедес“ и една ръка поканва някого от тях. Малко посмутен, Стефан отива към колата и разменя няколко думи с човека зад волана. Това е всичко. После разходката продължава, гледат един филм и се прибират да спят, защото на следващия ден ги очаква нова, тежка битка.

А на сутринта в протоколите на състезанието срещу името на Стефан Вучков е записано: „Не се явил.“ Вместо в лодката той лети за Франкфурт, откъдето...

За да разберем това, нека се върнем

една седмица назад, когато отборът ни беше на състезания в Будапеща. И там същият бял „Мерцедес“, шофьорът на който се нарича Ерих Лауер, състезател по гребане и вицепрезидент на спортния клуб ПГМ „Манхайм“, спира до Вучков и с елегантен жест го поканва вътре. Найнапред хер Лауер се осведомява за здравето му, после пита за успехите, а по-нататък разговорът тръгва в позната насока: кола, пари, добри условия за тренировка... Стефан е млад човек, който трябва да успее в живота, а на него, на Ерих (Стефан може да го нарича така), са му особено симпатични младите хора! И за изпълнението на всичко това, за което говорят, гарантира той, хер Ерих Лауер, вицепрезидентът на ПГМ „Манхайм“. Вучков се колебае, но господинът отново започва да рисува в най-розови цветове бъдещето му. Накрая Стефан се съгласява. Всичко е уговорено до най-малки подробности. В събота в Париж...

А в неделя Стефан Вучков вече е във Франкфурт, оттам в Манхайм.

Хер Лауер не е от хората, които обичат да протакат нещата. Още същия ден го настанява на квартира при някакъв немски младеж, с който според думите му деамата със Стефан ще направят забележителна двойка „каяк“. Веднага след това Вучков провежда и първата си тренировка, свързана с първото разочарование. Тренират в един от каналите на Рейн, където извила отпадъчните си води химическият концерн БСФ. Мръсна вода, непоносим въздух, лоши лодки... Хер Ерих спазва част от обещанието си. Вучков има пари. Разбира се, не толкова, колкото е очаквал, но достатъчно, за да живее. И

така ден след ден тренировка, лош въздух, а вечер... Стефан не познава никого в Манхайм. Прибира се в квартирата си, слуша радио, гледа телевизия и няма с кого да резмени нито една дума, защото съквартирантът му, с когото ще правят „забележителната двойка“, се прибира винаги, след като той е заспал. Скоро и хер Лауер загубва интерес към него. Виждат се веднъж в седмицата, когато вицепрезидентът му наброява парите, необходими за храна.

Самотен, забравен от всички, Стефан често започва да се сеца за съотборниците си, за гребната база, за приятелите в София, за своя дом в Панчарево... Вечер дълго търси на скалата на радиоапарата българска станция, за да чуе родния език. И лека-полека у него назрява мисълта да поправи грешката си. Вече е напълно убеден, че е извършил фатална грешка...

А и кратковременният престой в Циндорф, в лагера за бежанци, затвърдява решението му. В мръсната и неприветлива сграда той се среща с измета на обществото. Пияни, небръснати, остригани, те непрекъснато сипят хули срещу отечеството си. Там е и Пешо, бивш волейболист от Михайловградско, който работи с боклукчийска кола и изкарва пари колкото да не умре от глад, и Мария с тригодишното си момиченце, обречено да споделя мизерията с майка си, която е перачка в градската пералня.

Стефан преценява своите възможности да се върне в България. През септември в Мюнхен има състезания, където участ-

вува и българският отбор. А ако тогава не осъществи намерението си — догодина, на олимпиадата.

Силно влияние за това решение оказва и Яна. С нея Вучков се запознава в Манхайм, където тя работи и гледа детето си, останало от брака ѝ със западногермански гражданин, който я изоставил още на петия месец. Яна настоява той да се върне. С цената на всичко. Дори и с риска за сурово наказание — но да е сред свои! Стефан ми показва писмо на Яна. От него личи колко горда е, че един българин е имал смелостта да се изтръгне от примката... Колко стаена мъка се крие зад тези редове!

Вучков успява да стигне до Мюнхен. Другарите му го приемат тактично. Дръжат се така, като че ли нищо не се е случило. На седми септември „одисеята“ на Стефан завършва там, откъдето е започнала...

„Безмилостното наказание“, с което толкова плашат българските емигранти на Запад, не се стовари върху него. Макар и направил тежка простъпка спрямо родината си, Стефан навреме се осъзнава. С нито една дума той не върши предателство спрямо своята страна. В това е и неговото морално право да се върне при своите. Разбира се, това не е триумфалното завръщане на победителя. Това е връщане с наведена глава, връщане на един опетнен млад човек, комуто години наред ще тежи това тежко провинение, който години наред ще трябва със своя труд и поведение да връща доверието ни към себе си. Вучков сам съзнава, че името му е опетнено, той смята, че неговият случай може да послужи на някои неразумни младежи, заслепени от възможния блясък на капиталистическия „рай“, като един навременен урок. Човек има една родина — и тежко му, когато загуби.

Велизар ЗАХАРНИК

Олимпийският учен проф. Радомир Медвед и много негови колеги от цял свят работят върху интересен проблем — до каква степен се простират човешките възможности в спорта!

След всяка измината година спортните постижения в различни дисциплини растат, поставят се нови фантастични рекорди. Във връзка с това възникват два въпроса:

Каква е причината за непрестанно напредък?

Къде се простират човешките възможности?

От гледна точка на медицината се поставя и трети въпрос:

Стремежът към високи постижения няма ли отрицателно въздействие върху човешкия организъм?

Съвсем основателно ХХ век се нарича и „век на спорта“. Едва през последното столетие започнаха да се регистрират постиженията на хората в спорта. Ако се съди от таблицата с рекордите, може да се отбележат две години, които са преломни в спортната история — 1872 и 1896 година.

Световните рекорди започват да се регистрират официално през 1872 година. Този факт е бил първият знаменителен стимул за спортистите. До преди това борбата се водела за победа, то регистрирането на резултат станало в повечето случаи основна цел за спортистите. Започнала надпревара с времето, борба за всеки сантиметър. По такъв начин регистрирането на рекорди станало единствената причина за развитието на спорта. През 1896 год. са проведени първите олимпийски игри. Олимпийското съревнование и поставянето на световни рекорди стимулирали развитието на редица дисциплини и първо място — леката атлетика и плуването.

Непрестанният възход на спортните постижения е свързан и със значителния естествен прираст във всички страни на броя на хората, които се занимават със спорт. При това увеличение съвсем естествено по пътя на селекцията започват да се издигат най-талантливите и перспективни единици. Не без значение е и тенденцията, която се забелязва през последните години на постоянно увеличаване ръста на хората.

В последно време все по-голямо внимание се обръща на физиологич-

8,90 м
СКОК ДЪЛЖИНА
равно на
110,85 м
ХВЪРЛЯНЕ
КОПИЕ

Бимън е 8,90 метра. Резултатът, постигнат от Оуенс, не бе подобрен 25 години. По всяка вероятност и рекордът на Бимън ще има дълъг живот. Това постижение отговаря на следните резултати в други атлетически дисциплини: 100 м — 9,7; 200 м — 19,6; 400 м — 43,2; 800 м — 1.39,9; 1500 м — 2.56,4; 10 000 м — 26.56,6; 3000 м с пр. — 7.53,0; 110 м с пр. — 12,4; 400 м с пр. — 46,4; висок скок — 2,40; овчарски скок — 5,71 м; троен скок — 18,74 м; гюле — 23,34 м; диск — 73,67 м; чук — 87,81 м; копие — 110,85 метра...

Анализирайки постижението на Бимън, може да се твърди, че този резултат е постигнат само при съчетанието на оптимални условия и съществуването на следните елементи:

- наличие на тартанова настилка;
- идеален отскок;
- в момента на старта състезателят се е намрнал в най-добра форма;
- минимално съпротивление на въздуха и сила на притегляне, което се дължи на това, че скокът е извършен на височина 2 200 м.

Този рекорден резултат доказва, че и в други дисциплини при наличието на оптимални условия състезателите ще могат да постигнат резултати, равняващи се на постижението на Бимън. Така, погледнато теоретически, развито в спортните постижения няма определена граница.

И сега трябва да се отговори на последния въпрос — стремежът за поставяне на рекорди, интензивните методи на тренировка не заплашват ли здравето на хората и в състояние ли е човешкото сърце да понесе такава натоварваност!

Олимпийските игри в Мексико бяха наречени „биологични игри“. При мерetz на няколко хиляди спортисти показа, че интензивната тренировка не вреди на сърцето или други органи. Изчерпателният научен анализ за границата на издръжливостта на човешкото сърце ще даде отговор на въпроса, каква максимална тренировка може да се понесе и къде е границата на човешките възможности.

ните, педагогическите и социалните фактори. На първо място трябва да се спомене за съвременните методи на спортната тренировка, шлифоването на оптимална техника и най-сполучлива тактика. Ако погледнем в бъдещето, то само един елемент от спортната тренировка ще бъде със сигурност ограничен — времето за нейното провеждане. Така въпросът за съдържанието на тренировка остава открит и зависещ от възможностите на спортистите, а в тази област през последните години са направени много проучвания. Същото

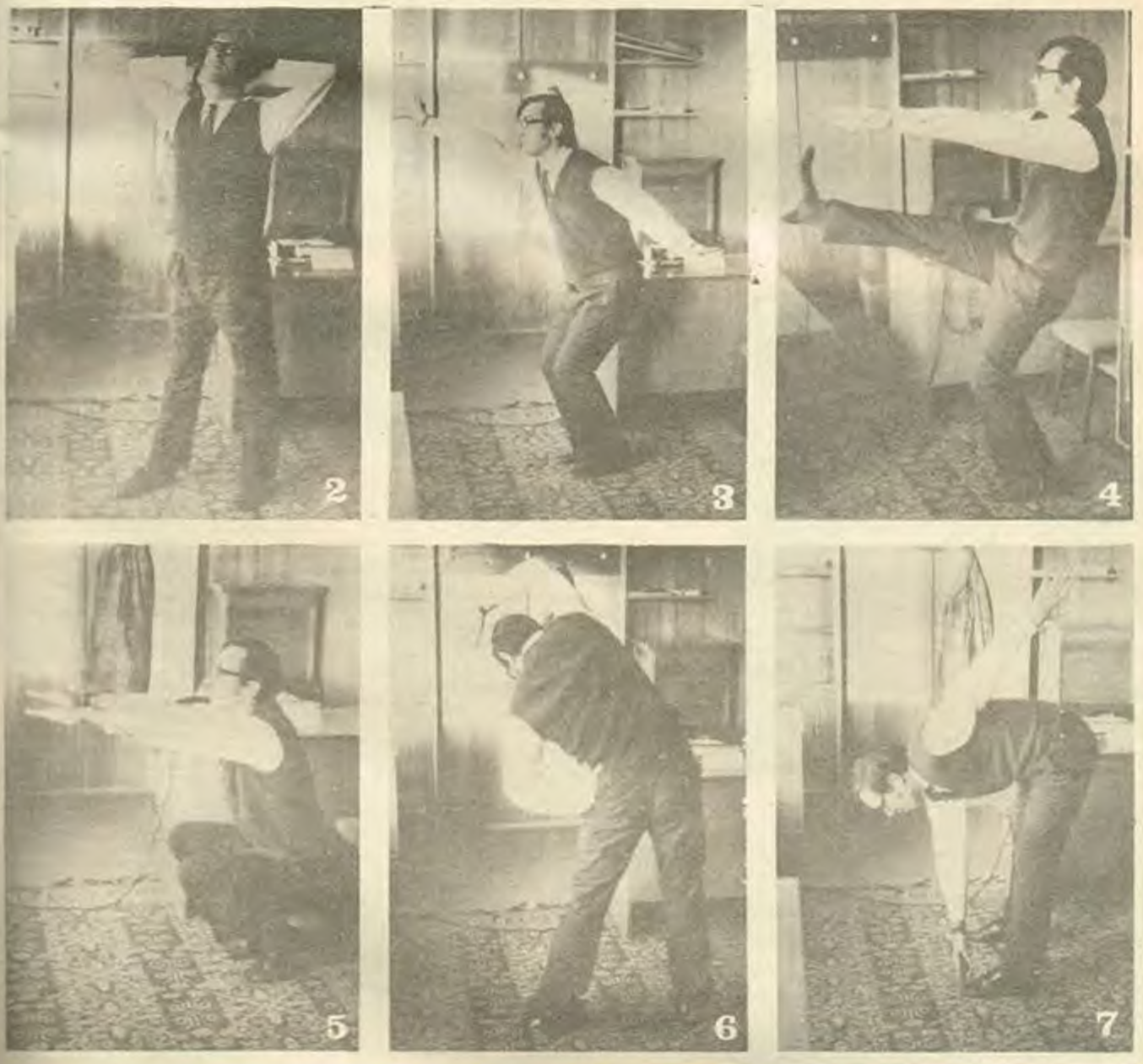
може да се каже за техниката, а в колективните игри — за все по-голямо усъвършенстване на тактиката.

Има и една трета група причини, които оказват влияние върху развитието на световния спорт — непрекъснатото усъвършенстване на екипировката, уредите и съоръженията. Да споменем само някои от тях: прът за овчарски скок от фиброглас, тартанова настилка, специални обувки, съвременна ски-екипировка, велосипеди с усъвършенствувана конструкция...

След всичко изложено възниква въпросът, ще имат ли граница спортните резултати в бъдеще!

Да се отговори правилно е неохотимо да се анализира преди всичко ръстът на спортните постижения в леката атлетика и плуването. Такъв анализ направи през 1960 год. А. Фрухт, приемайки за база резултатите, постигнати на олимпиадата в Рим. И след нея кривата в развитието на всички дисциплини систематично расте. Така например през 1935 год. Оуенс постигна в скок на дължина 8,13 м, а сега рекордът на

ГИМНАСТИКА В КАБИНЕТА

Броят на хората, заети с умствен труд, постоянно нараства. Характерното за този вид труд е, че физическите усилия са извънредно ограничени. За сметка на тях обаче разходът на нервно-психическа енергия е изключително голям. Това води до умора и всеобща отпадналост. Според характера на дейността интелектуалният труд обхваща професии, свързани в основата си с творческо мислене (научни работници, конструктори, педагози, лекари и други), и дейности, при които е необходима бързина, точност и постоянно напрежение на анализаторите (оператори, изчислители, коректори и т. н.). За поддържане продължително време и на високо ниво работоспособността на заетите с интелектуален труд благотворно влияе разтоварването чрез изиграване няколко пъти по време на работа един комплекс от целенасочени гимнастически упражнения. Те разсейват нервното напрежение, подобряват дейността на анализаторите и устойчивостта на вниманието. Комплексите от упражнения за заетите с умствен труд трябва да застъпват повече динамични движения с общо въздействие, за разтягане и разхлабване на мускулите на трупа, дихателни упражнения, които да се редуват с упражнения за усъвършенстване координацията на движенията на горните крайници.

Предлагаме ви един примерен комплекс от гимнастически упражнения, подходящ за изпълнение във всеки работен кабинет.

1. Ходене (бягане) на място или в кръг в продължение на 35—40 секунди.
2. От основен стоеж на 1—2 — крачка напред с левия крак, кръстосване на ръцете зад тила, изпъване на лактите назад, вдишване. На 3—4 — прибиране на крака и сваляне на ръцете, издишване. Изпълнява се 7—8 пъти за всеки крак.
3. Люлеене на ръцете напред и назад с леко прилягане. Изпълнява се 10—12 пъти за всяка ръка с умерено темпо.
4. Основен стоеж. На 1 — изнасяне на ръцете водоравно напред. На 2 и 3 — мах с левия крак нагоре към пръстите на ръцете и сваляне на крака. На 4 — сваляне ръцете, вдишване. Изпълнява се 8—10 пъти за всеки крак с умерено темпо.
5. Клякане, ръцете напред, издишване. Изпъване, вдишване. Броят на изпълненията е в зависимост от възможностите.
6. Краката са леко разтворени, ръцете са на кръста. Повдигане дясната ръка във венец над главата, трикратно изклони вляво. Изходно положение, вдишване. После с другата ръка — наклони надясно. Изпълнява се 6—8 пъти на всяка страна в по-бързо темпо.
7. По-широк разкрячен стоеж, ръцете долу. На 1 — изнасяне на дясната ръка горе, длани напред. На 2—3 — двукратен наклон към пръстите на левия крак. На 4 — изходно положение, вдишване. После същото с лява ръка. Изпълнява се 7—8 пъти с всяка ръка.
8. Осем-десет дълбоки вдишвания и издишвания със свободно повдигане и отпускане на ръцете.

Преди да започнете, проветрете добре кабинета (или работната стая), разхлабете (или по-добре свалете) вратовръзката. Старайте се да изпълнявате упражненията свободно, без напрежение, с широка амплитуда на движенията.

ФУТБОЛЪТ ПОД СЯ

ЗНАЧИТЕЛЕН ФОРУМ

Неоценимо е значението на олимпийския футболен турнир в историята на най-популярния спорт! Събрал в себе си и стремежа за по-чести контакти между спортистите от цял свят, и огромния интерес на приятелите на спорта към „дяволското кълбо“, олимпийският турнир за първи път свика широк форум на футболния свят, който да може да претендира за представителност.

И точно успехите в първите олимпийски турнири направиха възможно световното първенство, което — всеки четири години — оставя на втори план всички други спортни прояви в света. Но заедно с него запази своето място и олимпийският турнир. В последните години той допринесе изключително много за още по-широката географска експанзия на футбола, за възвличането в акти вен международен живот на спортистите от развиващите се страни.

И в това отношение малко необичайното разпределение на местата във финалния турнир, където Европа и Латинска Америка са значително „притеснени“, бе възприето с най-голямо разбиране от истинските приятели на спорта.

А в същото време един успех — една победа или един медал — от олимпийския турнир допринасят изключително много за популярността на футбола на дадена страна. Затова дори онези, които разчитат само на силата на професионалния си футбол, правят всичко възможно за добра подготовка на своите аматьори, за доброто им представяне на олимпийските игри.

И точно това осигурява бъдещето на олимпийския футбол, което изглежда светло въпреки опитите на някои среди от МОК да го извадят от програмата на игрите. По не сега тази опасност може да се счита отстранена...

В полския олимпийски отбор все по-силно играе нападателят Банаш (на снимката вдясно), чийто финт изглежда и елегантен, и резултатен

БОГАТА ИСТОРИЯ

... Футболът бил включен в олимпийската програма през 1908 г. заедно с хокея на трева (през 1900 г. били организирани демонстративни състезания) и по олимпийски „стаж“ отстъпва само на водната топка, намерила място в програмата още през 1900 г.

Във всеки от първите турнири има „нещо“ своеобразно — в първия Франция била представена с два отбора в знак на уважение към основателя на игрите Пиер де Кубертен и за да бъде закръглен броят на участниците на осем; вторият — с участието вече на 12 отбора — продължил само 6 дни, в които някои от отборите играли по 4 мача; третият започнал със сензационни резултати — още в първия кръг били отстранени финалистите от предните две олимпиади — Великобритания и Дания; четвъртият турнир (Париж, 1924) за първи път донесъл необходимостта от предварителни срещи и победа на извъневропейски отбор, а петият подготвил фактически „раждането“ на световните първенства.

Ето и победителите в досегашните турнири (с главни букви), финалистите и резултатите на финалите:

IV	— 1908	ВЕЛИКОБРИТАНИЯ	—	Дания	2:0
V	— 1912	ВЕЛИКОБРИТАНИЯ	—	Дания	4:2
VII	— 1920	БЕЛГИЯ	—	Чехословакия	2:0*
VIII	— 1924	УРУГВАЙ	—	Швейцария	3:0
IX	— 1928	УРУГВАЙ	—	Аржентина	1:1, 2:1
X	— 1936	ИТАЛИЯ	—	Австрия	2:1**
XIV	— 1948	ШВЕЦИЯ	—	Югославия	3:1
XV	— 1952	УНГАРИЯ	—	Югославия	2:0
XVI	— 1956	СССР	—	Югославия	1:0
XVII	— 1960	ЮГОСЛАВИЯ	—	Дания	3:1
XVIII	— 1964	УНГАРИЯ	—	Чехословакия	2:1
XIX	— 1968	УНГАРИЯ	—	БЪЛГАРИЯ	4:1

* Срещата е била прекъсната поради напускане на Чехословакия и сребърен медалист е Испания след сложен допълнителен турнир.
* През 1932 г. не е имало футболен турнир. Посочени са само фактически организирани олимпиади.

Бързината — това е главното оръжие на Младен Василев, който заслужи своето титулярно място в сборния отбор
Снимка: Димитър МИХАЙЛОВ

КАКВО БЕШЕ? КАКВО ПРЕДСТОИ?

Българските футболисти са пред праж на втория етап от квалификационната борба в олимпийския турнир. В нашата група, която ще изпрати един представител за финалния кръг, имаше 6 отбора. След първия тур на директно отстраняване техният брой се преполови:

Великобритания	—	България	1:0	0:5
Полша	—	Гърция	7:0	1:0
Испания	—	Турция	3:0	1:0

Сега предстои турнир между победителите — България, Полша и Испания. Първото място в него води към Мюнхен. Ще се играе по системата всеки срещу всеки по два мача при размена

но гостуване. Програмата за четирите мача на мъския отбор е вече уточнена:

24. XI. 1971	България	—	Испания
16. IV. 1972	България	—	Полша
7. V. 1972	Полша	—	България
31. V. 1972	Испания	—	България

Начало на борбата бе сложено миналата седмица с мача Испания — Полша 0:2.

Според регламента, ако на първо място в крайното класиране се наредят два отбора с еднакъв брой точки, предимство ще има оня от тях, който е с по-добра голова разлика. Ако и головата разлика е еднаква, предвижда се допълнителен мач на неутрален терен.

УРАВНЕНИЕТО СЕ С

Гигантско уравнение с много неизвестни — така можем да наречем не само олимпийския футболен турнир, но и всички подобни състезания от световен мащаб.

С правото на домакини и последни носители на титлата за финалния етап от борбата в Мюнхен по начало се класираха отборите на ГФР и Унгария. Към останалите 14 вакантни места се устремиха 82 други страни. Впоследствие някои (Малта, Финландия, Габон, Куба, Коста Рика) сами се отказаха от участие, други претърпяха неуспех в началните турове за пресъвяване. Така постепенно уравнението се опростяваше, но въпреки всичко в настоящия момент неизвестността по основните въпроси остава. Досега само отборът на Малайзия, който в началото на октомври спечели квалификационния турнир в източнокитайската група, е с подпечатани визи за Мюнхен. А броят на страните, които си оспорват останалите 13 места във финалния кръг, вече е намалел на 50. Всичко трябва да завърши до 31 май 1972 г., а заключителната борба за определяне на новия олимпийски шампион ще протече между 28 август и 9 септември в различни западногермански градове. Ще се играе по системата, възприета за финалния кръг на световното първенство през 1974 г.

Няма смисъл да се връщаме назад към перипетите на досегашните квалификационни двубои. Все пак в този момент, когато е предстоящо включването на нашите олимпийци във втория и решителен тур за пресъвяване, интересно е да видим кои са отборите с най-големи шансове за краен успех. Затова нека направим малка разходка из различните райони на футболния глобус.

ЕВРОПА

I ГРУПА. Тук за олимпийски визи останаха дас се състезават три отбора — на СССР, АВСТРИЯ и ФРАН-

ЦИЯ. Началните два мача потвърдиха, че футболната логика е нещо, което трябва да се уважава, и изтъкнаха съветските футболисти като неоспорими фаворити.

II ГРУПА, в която е и българският отбор. На нея се спираме отделно.
III ГРУПА. ЮГОСЛАВИЯ и ГДР, които отстраняха съответно Ейре и Италия, ще играят помежду си два мача при разменено гостуване. В олимпийския си отбор югославяните използват играчи от втория ешелон и затова ша-совеите на ГДР са за предпочитане.

IV ГРУПА. Тук въпросът е: РУМЪНИИ ИЛИ ДАНИЯ? Датчаните вече спечелиха в Копенхаген с 2:1, а предстои реванш в Букурещ и румъните едва ли ще пропуснат добрата възможност за краен успех.

АФРИКА

V ГРУПА. Системата и тук, и в останалите две африкански групи е една и съща в европейските турнири по два мача при разменено гостуване. Всичко срещу всеки между победителите първия кръг. МАРОКО с реномето си на финалист в световното първенство има предимство пред ТУНИС МАЛИ.

VI ГРУПА. Качидатите са четирите ГАНА, ТОГО, СЕНЕГАЛ и КАМЕРУН, но основният спор ще бъде между първите два.

VII ГРУПА. Измежду СУДАН, ЕТИОПИЯ и МАДАГАСКАР би трябвало да се отдаде предпочитание на суданския отбор, който е победител в последния турнир за купата на африканските нации.

АЗИЯ

VIII ГРУПА. Както казахме, МАЛАЙЗИЯ вече се класира за финалния кръг в Мюнхен, след като по време на турнира в Сеул постигна победа над всичките си конкуренти —

В ПО НЕО

Сред ф...
владее се...
вод за м...
слабите и...
то предст...
в европей...
кто и „по...
венството...
бата във...
Да нас...
представит...
на странст...
сно, ще с...
като съле...
на олимпи...

Не можи...
лика от д...
на национ...
вършваше...
во с клуб...
нерът Каз...
ше към...
ва своите...
добрите к...
гия“. По т...
ще си осм...
ран ансам...
близък до...
съгласи с...
потвържда...
тика. Но п...
ставящи н...
„Гурник“...
но понижи...
рите от З...
деният ду...
(Марсилия...
ги обля на...
И психиче...
излекувана...
зация бе...
ние на „Д...
пид“ за...

ЖЕКОВ
ТИВ НА ГОЛИ

ОЙНА ФУТБОЛНА ЕСЕН

в Полша... По-... роение са... лига, лошо... отбори... турнири, ка... ди" в пър... след загуб... 1:3... внимание към... десеторка... е изве... пролетта... фикациите

мънските наблюдатели бяха разочаровани от полския отбор, в който бяха установили наличие на много къси подавания, липса на динамика и мощ.

Боледуваше и националната единадесеторка, въпреки опитите да бъде инжектирана с някои млади попълнения. Един параван, който скри слабостите, бяха така наречените от полските журналисти „пирови победи“ над Турция и Швейцария. Но дойде горчивото изпитание срещу ГФР и то разся заблужденията, послужи на специалистите да заявят категорично: „Нашият арсенал беше твърде оскъден. Имаше слаби пунктове в защитата, а ахилесовата ни пета бе средната линия. Нападението се оказа нерезултатно... Не бива обаче да търсим причините за загубата в по-слабото представяне на един или друг състезател, в по-малко или повече успешното съставяне на отбора. Същината се таи другаде. В учебно-тренировъчната работа в клубовете, както и в системата на работа с националния тим...“

Обществеността бе развълнувана. В печата се появиха критични забележки. Футболната федерация бе обрисана с писма на разтревожени поклонници на кръглата топка. Стано вището на Казимеж Гурски пролича в едно интервю. Ето по-интересните въпроси и отговори:

— Какви промени предвиждате за срещата-реванш с ГФР на 17 ноември?

— Най-големи грижи ми създава дясното крило, десният защитник и средната линия.

— Не се ли страхувате, че в Хамбург ще ни сполети поражение, до каквото се стигна преди години в Рим в мача с Италия? Все пак обаче ще трябва да атакуваме...

— Девизът, че нападението е най-добрата отбрана, според мен вече се нуждае от корекция. Сега играта се води с всички сили както в нападение, така и в отбрана. Във всеки случай нямаме намерение да разчитаме на „бетон“ с мисълта за възможно най-минимална загуба.

— Говорим за най-близките срещи, но какво е ръководното ви начало за по-нататък — квалификациите за световно първенство с Англия и Уелс.

— Те са предвидени за 1973 г., но още отсега мислим за тях. От тая гледна точка се мъчим да уточним международния ни календар. Става дума за подбора на подходящи спаринг-партньори преди важните изпитания. Идеята е да имаме отбор със средна възраст 23 години.

На тях разчита аматьорският отбор на Испания: прави — Уриарте, Криспи, Жозе Мануел и Кастро; клекнали — Микел, Куеста и Босмедано.

В ИСПАНИЯ МАЛЦИНА СЕ ВЪЛНУВАТ ЗА ОЛИМПИЙЦИТЕ

В страните с развит професионален футбол по начало малцината се интересуват от аматьорите. Не прави изключение и Испания — особено сега, в дните на големия международен кипез по европейските терени. За испанците това бе нерадостно време: попарени бяха и последните им надежди за участие в четвъртфиналите на европейския шампионат, където ще се състезава отборът на СССР; шампионът „Валенсия“ и носителят на купата „Барселона“ отпаднаха от клубните турнири. Но пак никой не мисли за аматьорите и за мачовете им в олимпийския турнир. А тия момчета безспорно заслужават много повече. Навлязоха в квалификациите с реномето на европейски шампиони за аматьори и достойно го защитиха в двата мача с Турция, независимо че в началото на годината не играха толкова силно, колкото се очакваше от тях и колкото могат.

И на софийски терен испанците ще разчитат на същите основни единици, които ги изведоха във втората фаза на квалификационния турнир:

Вратарят Кастро от „Гихон“, една от големите надежди на испанския футбол, преминал с успех през младежкия отбор на страната.

Умният и техничен ляв защитник Вердуро от „Кордова“, към когото са хвърлили око някои от големите клубове.

„Звездата“ на отбора, маневреният и тавърд в единоборствата полузащитник Хосе Мануел от „Гихон“.

Бързото и опасно ляво крило Босмедано от „Лас Палмас“. Но силата на нападението, общо взето, ще бъде понижена, защото основният стрелец Сантилан това лято напусна своя клуб „Сантандер“ и сключи професионален договор с „Реал“ (Мадрид).

е щастлив — срещу Великобритания той закръгли своя олимпийския си отбор.

Българският олимпийски отбор е играл 30 официални мача, като някои от тях са в активна (и пасивна!) на „А“ състава. Какъв може да бъде най-силният състав за всички времена! Ние решихме да отхвърлим субективното начало при определянето на този състав и избрахме 11-те само въз основа на броя на участията. Съставът излезе найстина силен:

НАЙДЕНОВ [10]
 РАКАРОВ [12] МАНОЛОВ [12] ХРИСТАКИЕВ [9] ГАЙДАРСКИ [10]
 ИВ. ГЕОРГИЕВ [9] КОВАЧЕВ [10]
 МИЛАНОВ [9] ЖЕКОВ [11] МИХАЙЛОВ [10] КОЛЕВ [11]

Достатъчно е накрая да споменем, че в активна на този отбор, който така или иначе никога не е играл заедно, са 32 от 64-те гола, отбелязани от олимпийците; че всички състезатели са носители или на сребърен, или на бронзов олимпийски медал. [В скоби след имената са посочени участията в олимпийския отбор].

ОСТЯВА

ина Корел, 3:0 срещу Тайрешу Филипините и 3:0 срещу... Отстраняването на японците изненада, като имаме че през 1968 г. в Мексико... бронзовите медали.

...Ще се състои турнир в март 1972 г.), в който... БИРМА ще участват... ИНДОНЕЗИЯ, ИНДИЯ, ИЗРАЕЛ.

...И тук трябваше да се игра, но системата бе променена... при разменено домакинство... победители от двубоите СИРИЯ. Един от тия три от последния квалификационен срещи с победителя от ИРАН — КУВЕЙТ.

...И ЦЕНТЪР. АМЕРИКА

...ГРУПА. Предстои общ турнир... между МЕКСИКО, ГВАСАЩ И ЯМАЙКА, които из... бидатели в своите подгру... два отбора в крайното... заминат за Мюнхен.

...ЮЖНА АМЕРИКА

...ГРУПА. Ще се играе тур... 26 ноември. Десетте из... двете места във финал... разделени на две под... БОЛИВИЯ, АРЖЕНТИНА, УРУГУВАЙ, ПЕРУ, ПАРАГВАЙ. Първите... от всяка подгрупа ще об... зална група, в която с... грае по един мач всеки... Първите два отбора от... група получават олим...

ВИНАГИ ДРАМАТИЧНО

Може би точно това е най-характерно за участието на българските футболисти в олимпийските турнири. Защото всяко от тях е съплето от моменти, които са ставали „газдей“ на съревнованието.

...Така е било през 1924 г. в Париж — българският национален отбор играл втория мач в своята история и загубил от Ирландия с 1:0. Мнозинството от специалистите били единодушни — голът е отбелязан от засада.

...Не бе различно положението и във Финландия (гр. Котка) през 1952 г. Редовното време на срещата СССР—България завърши наравно — 0:0, — българите отбелязаха първи гол, но накрая продълженията завършиха 2:1 за СССР.

...Историята се повтори на следващите игри — България отстраши Великобритания с 2:0 и 3:3 в предварителните срещи, игра отново с островните футболисти и в Мелбърн (те бяха допуснати поради отказ на други страни), прегези ги с 6:1 и на полуфинала загуби от СССР. След като отново имаше продължения, отново напред излязоха българите и отново СССР се наложи с 2:1.

...До олимпийския турнир в Италия (1960 г.) България стигна,

2:2, 3:2 за България!...) и накрая стана жертва колкото на недисциплинираността на някои състезатели, толкова и (повече!) на своеобразното и злонамерено ръководство на съдията Диего де Лео. Финалът завърши 4:1 за Унгария, след като българите водеха с 1:0 и... завършиха мача с 8 души.

...Не започна ли драматично и тазгодишното участие на България! Стартът бе със загуба от Великобритания, „изкупена“ многократно в София. Не предвещава ли това, че ще има много трудни срещи и в

бъдеще — срещу Испания и (особено!) срещу Полша.

ДОСЕГА:

● България е играла 30 мача на олимпийски (и предолимпийски) турнири. Балканскт. граден срещу представители на 16 страни, е положителен — 16 победи, 5 равни мача и 9 загуби при голова разлика 64:35.

● Най-много участия в олимпийски срещи имат М. Манолов и К. Ракаров — по 12, Ив. Колев и П. Жеков — по 11, Найденов, Ковачев, Гайдарски и Ат. Михайлов — по 10.

● Най-много голове са отбелязали П. Жеков — 9, Д. Миланов и Ат. Михайлов — по 7, Ив. Колев и Т. Диев — по 5.

Веселинов стреля и отбелязва единствения гол за България на олимпийския финал (Мексико, 1968 г.)

МОСКВА, специално за „СТАРТ“

В досегашните олимпиади само веднъж съветските лекоатлети са побеждавали своите основни конкуренти — американците. Това беше преди 11 години в Рим. Оттогава не сме изпитвали сладостта на победата в тоя най-широко застъпен спорт в олимпийската програма. Трудно е да се каже дали ще постигнем успех и в Мюнхен: към двете чели лекоатлетически държави непрекъснато се приближават редица други страни — ГДР, ФРГ, Франция, Полша, Унгария, Италия, Финландия, Швеция, Чехословакия. Дори най-закоравелите расисти се научиха да произнасят правилно имената на някои африкански лекоатлети. Имам предвид Кейно, Бикила Абебе, Гамуди, Бивот. Сега на дневен ред са Джипчо, Асад, Абу Буа... Латинска Америка също вече дава признаци на живот. През тоя сезон кубинецът Перес отне световния рекорд на троен скок от нашия Виктор Санев, отне го с помощта на... съветския треньор Леонид Щербаков — бивш световен рекордьор в същата дисциплина.

Естествено към олимпийските медали ще протегнат ръка и най-добрите атлети от Азия, Австралия и Нова Зеландия. Затова твърде неразумно е да се говори за съотношението на силите в световната лека атлетика сега, десет месеца преди олимпиадата. И все пак СССР разполага с изпитани бойци, от които могат да се очакват олимпийски награди, па макар и не от най-висока проба.

Надежда Чижова дори с неизлекувана травма успя да отнеме световния рекорд на олимпийската шампионка от ГДР Маргита Гумел, а след това вече имаше психологическо превъзходство над нея в редица отговорни състезания — европейското първенство, тройния мач СССР — ГДР — Полша и т. н. Надежда притежава истински сибирски характер, шлифован в знаменитата школа на ленинградския треньор Виктор Алексеев, а това вече значи нещо.

Талантът на Фаина Мелник за разлика от Чижова „разцъфна“ късно. Надежда се стреми да извади от равновесие и да победи основните си конкурентки още в първия опит, а Фаина демонстрира завидна психическа устойчивост — постига успехите си в последното хвърляне. И на Спартакиадата на народите на СССР, и на европейското първенство в Хелзинки дискът ѝ литна най-далече в шестия опит. А в Мюнхен по време на предолимпийските международни състезания Фаина демонстрира своята универсалност, като изпрати уреда откъдето флагчето на рекорда още при първото си ализане в сектора за хвърляне. Сега Фаина е истински щастлива, защото възстанови съветския приоритет в тая дисциплина, в която едно време на олимпийския пиедестал се качваха само наши спортисти.

Чижова също е продължителка на славни традиции — преди нея олимпийски шампионки са били Галина Зибина, Тамара Тишкевич, Тамара Прес. А останалите ни представителки — в скоковете, хвърлянията и бяганията — трудно биха укрепвали славата на Евгения Сеченова, Галина Виноградова, Галина Бистрова, Вера Крепкина, сестрите Прес и многото други велики имена в историята на съветската женска лека атлетика.

При мъжете положението изглежда по-добро. Нали тук „силният пол“ помогна на нашия сборен отбор да завърши наравно тазгодишния мач със САЩ откъдето океана, беше най-силен в първенството на континента. И тук разполагаме с група закалени бойци, които не биха трепнали от нищо. Да вземем Янис Лусис. Четири пъти той се окичва със званието най-силен копиехвъргач в Европа и как то изглежда, ще се помъчи да подплати постоянството си с олимпийска титла. Никой в света не може да се сравнява с него по стабилност на хвърлянията над 90 метра. Благодарение на Янис копието стана истински национална дисциплина на латвийците. Пак благодарение на него в Мюнхен можем да

Рекордьорката на СССР Антонина Окорокова—Лазарева с трето постижение в историята — 188 см, ще търси реванш в Мюнхен...

Надежда Чижова притежава всички титли, освен... олимпийската...

Олимпийският и европейски шампион Янис Лусис

очакваме успех и от неговия земляк и съменник Янис Донинш. Всички — и то не само сред съветските атлети — обичат Янис за открития му и честен характер, за готовността да се притече на помощ дори на най-големия си съперник, за огромната му ерудиция в техниката на хвърлянето.

Спринтьорите са галени деца на нашата космически век. Бегачът на дълги разстояния е длъжен да побеждава едва ли не във всички дисциплини, за да се изравни по популярност със спринтьора, който се състезава само на 100 метра. А Валери Борзов е еднакво силен и на 100, и на 200 метра. На 100 метра той е побеждавал — и неведнъж — американските чернокожи звезди, а това не е малко. Въдъхновеното му бягане на 200 метра по време на спартакиадата говори за огромен потенциал. Борзов умее да запазва набраната скорост по цялото 200-метрово разстояние, дори да я увеличи пред самия

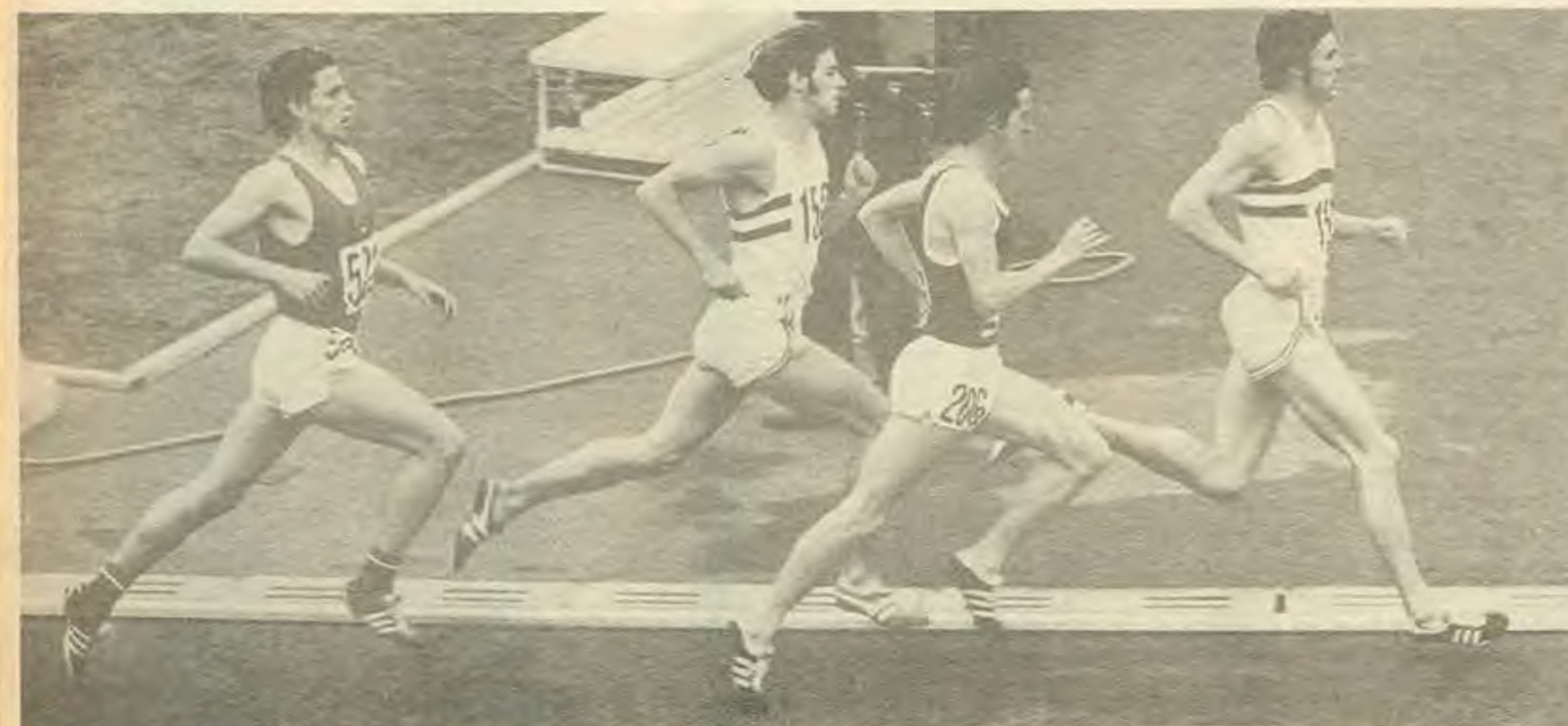
финал. Заедно със своя треньор, кандидата на биологическите науки Пиотровски, Валерий много разумно изразходва енергетическите си ресурси, умее да се изцеди докрай в най-важното състезание. А това означава, че на олимпиадата в Мюнхен ще може реално да претендира за една от най-високите награди.

Евгений Аржанов. Заедно с Борзов той спада към представителите на „новата вълна“, у които характерна черта е самодисциплината, съзнателното, интелектуално отношение към тренировките и състезанията.

Сред мъжете има много други силни спортисти, които ще се борят за медали от различен метал. Това са скакачите Санев, Шапка и Ахметов, хвъргачите Бондърчук, Гамски, Войкин, бегачите Шарафетдинов, Скоморохов, Гавриленко, Стукалов, Бите, майсторите на спортното ходене и много, много други.

Юрий САЛОМАХИН

Евгений Аржанов (на четвърта позиция) с великолепния си спринт се явява претендент № 1 за олимпийската титла на 800 м...

ПАНОРАМА

Организаторите на зимните олимпийски игри в Сапоро още отсега изпитват сериозно безпокойство във връзка със снега и доброто състояние на пистите през февруари, в дните на предстоящата голяма борба за олимпийските награди. Те се опитват обаче не от недостатъчна снежна покривка, а тъкмо от обратното. Въпреки че Сапоро е почти на морското равнище, климатът в тоя район е такъв, че снеговалежите са твърде обилни. Затова за разчистване на снега се подготвя истинска армия от 1000 души, които ще си служат с най-модерни съоръжения. И все пак никой не може да даде пълна гаранция, че пистите ще бъдат в най-добро състояние по време на състезанията, защото всичко зависи и от капризите на природата.

Любителите на спорта помнят добре имената на Томи Смит и Джон Карлос — двамата чернокожи спринтьори, които по време на олимпиадата в Мексико през 1968 г. спечелиха съответно златен и сребърен медал за САЩ в дисциплината 200 метра. Едва ли някой е забравил вдигнатите им юмруци в черни ръкавици при почетното им награждаване на олимпийската стълбичка. Така двамата доблестни спортисти изразиха протеста си срещу расовата дискриминация в своята страна. Къде са сега Смит и Карлос! Защо не се чува нищо за тях! Преследвани поради политическите си убеждения, и двамата са емигранти в Канада. Отидоха там, за да продължат спортната си кариера като... професионални играчи на американски футбол. И докато изкарват прехраната си, изложени на всички рискове, които съпровождат тая жестока игра, ръководителите на леката атлетика в САЩ все още им търсят достойни заместници. Спринтьори от подобна класа трудно се намират и създават. А до Мюнхен вече остават само девет месеца...

Председателят на МОК Ейвъри Бръндейдж е уведомил с писмо олимпийския комитет на Венецуела, че поради наместа от страна на правителството в независимостта и автономността на спорта Венецуела се изключва временно от участие в олимпийските, панамериканските игри и игрите на Централна Америка.

Японците са се погрижили да „заключат“ вратата на своя хокеен отбор за олимпийския турнир в Сапоро с помощта на един каюдец — Осаму Вакабаяши, който е от японски произход (това личи добре от името му) и неотдавна е получил японско поданство. Вакабаяши е 26-годишен и се ползува със славата на един от най-добрите канадски вратари аматьори.

Кой ще запали олимпийския жертвеник при тържественото откриване на XX олимпиада в Мюнхен! Това е един въпрос, който продължава да възбужда организационния комитет на игрите. Предложението тая чест да бъде предоставена на някоя хубава и известна спортистка отпадна, за да не се повтори идеята, осъществена през 1968 г. в Мексико. Като най-вероятен факлоросец на последния пост засега се сочи западногерманският лекоатлет Вили Холдорф — олимпийски шампион по десетобой от Токно. Решено е, че спортистите на всяка къция ще влязат на олимпийския стадион в Мюнхен при откриването на игрите под звуците на музика с национални мотиви. Така например съветската делегация ще дефилира под звуците на „Калинка“, а при появяването на бразилците ще прозвучи самба. Спортните делегации на около 135 страни ще се подредят в две колони на терена. Точно то място за застанане на всеки от участниците в церемонията ще се определи с помощта на електронна машина. По традиция ще бъдат пуснати и гълъбите на мира. В тоя момент всички спортисти ще бъдат объркани на изток, за да приветствуват смяволата на мира и дружбата между народите.

ФУТБОЛЪТ в близки и далечни страни

НАКОЛКО РЕДА ОТ

FRANCE
FOOTBALL

А «ХЕМИ» (ХАЛЕ)

Вед горното заглавие френският футболен седмичник „Франс футбол“ помества кратка бележка, която между другото четем:

За този случай се говори малко. Несправедливо е да се каже: Отпадането на „Хеми“ (Хале) от туркирската купа на УЕФА отвори път на холандския „Айнховен“ към следващия кръг, където неговият противник ще бъде „Реал“ (Мадрид). А отборът от ГДР заслужаваше друга съдба, друга участ. Защото трябваше да напусне туркира след кошмарен пожар в хотела, избухнал преди мача-реванш Айнховен. Последниците са известни: един мъртъв и трима тежко ранени футболисти, плюс един ранен отбор...

Ръководителите на „Хеми“ веднага върнаха легените в родината им. Няколко дена по-късно федерацията на ГДР съобщи, че отборът няма да играе срещата-реванш с „Айнховен“ и ще бъде освободен от участие в първенството на страната до ноември, за да могат да се окопитят и оздравят играчите.

Във вихъра на този напрегнат футболен ден в Европа всички вестници посветиха само по няколко реда на катастрофата. И това не е извинение. Когато „Торино“ изчезна край Суперга и когато „Манчестър Юн“ загуби неколцина футболисти край Мюнхен, всички приказваха много повече. Драмата в Айнховен е по-малка и „Хеми“ (Хале) няма известността на своите предходници в нещастията. Но футболът е едно голямо семейство, той не бива да забравя ония, които страдат.

Докато „Хеми“ лекува раните си, няма да е зле, ако УЕФА предприеме някаква акция в помощ на този клуб, станал жертва на фаталната случайност...

«НЕКАКСА» ВЕЧЕ НЕ СЪЩЕСТВУВА

Един от най-именитите мексикански клубове — „Некакса“ — вече не съществува. Закупен от група живеещи в Мексико испански индустриалци, занаятчийски той ще се нарича „Атлетико еспаньол“.

Това кратко съобщение обиколи неотдавна футболния свят. Трудно е отсега да се гадае по-нататъшната съдба на най-стария футболен клуб в страната на атлетките, основан още през 1903 г. Много по-късно — чак през 1927 г. — бе създадена Мексиканската футболна федерация.

След въвеждане на професионализма в мексиканския футбол „Некакса“ бързо завоюва репутацията си на един от най-силните клубове не само в своята страна. Наред с „Атлантас“, „Америка“ и „Универсидад“ той е един от четирите отбора, които представят столицата в националния шампионат.

Първенството на Мексико по футбол датира от 1903 г. За този продължителен период футболите на „Некакса“ почти винаги са намирали място в призовата тройка, а между 1933 и 1938 г. — в „златното време“ на клуба — пет пъти са печелили шампионската титла, невзеднж са ставали носители и на „Купата на президента“. „Некакса“ е един от постоянните участници в традиционните международни турнири, организирани от Мексико, в които участвуват известни национални или клубни отбори от цял свят.

ПЕТ МИНУТИ С НАНДОР ХИДЕГКУТИ

Сега той е 49-годишен, но не се е променил почти никак в сравнение с 1954 г., когато беше централен нападател на „големия унгарски отбор“ от онова време. Само килограмите му са повечко. Ала когато излезе на терен — а това става често в традиционните мачове на ветераните в Унгария — Нандор Хидегкути „работи“ с топката не по-малко сръчно и не по-малко умно, отколкото преди 17 години. На всичко отгоре е и интересен събеседник. За да се убедите, ето ви част от един негов разговор с френски журналисти, който се състоя преди малко повече от месец — по времето, когато унгарците гостуваха в Париж за мачо Франция — Унгария.

— Според вас, къде беше силата на унгарския национален отбор от петдесетте години!

— Преди всичко в изключителния колективен дух, който ни позволяваше да се разбираме идеално. Ние бяхме съчетание от индивидуалности, които позволиха на този отбор да бъде най-силният от всички досега. Илизвахме на терена с намерение да атакуваме и благодарение на тая обща воля индивидуалните качества на всеки можеха да се проявят най-пълно. Освен това обстрелвахме вратата така, че бяхме в състояние от 20—25 метра да вкараме гол на всеки вратар.

— Значи, мислите, че тогавашната ви класа не е достигната от никого — дори от бразилците през 1958 или 1970 г.!

— Високо ценя бразилските футболисти и маниера им на игра, но смятам, че нашият отбор беше по-комплектен и от по-висока класа.

— Не мислите ли, че обща черта на всички големи отбори е любовта към красивото в играта!

— Разбира се. От друга страна, невъзможно е да играеш нападателно, без да строиш добри атаки. Нужно е умение, за да стигнеш до противниковата врата. И тъй като тогава играта става красива. За жалост днес това е твърде голяма рядкост. Не ми харесва грубата и отбранителна игра, която малко по малко се наложи в цял свят. Още по жалко е, че намалеха и зрители. И те не обичат този футбол...

— Сега сте треньор на „Спартакус“, който участва във втора група на унгарския шампионат. Как осъществявате на практика своите разбирания!

— Формирам нов състав, като използвам предимно млади играчи. Надявам се, че след време те ще заиграят така, както играехме ние през 1954 г. Засега обаче не съм постигнал особени резултати. Страхувам

се, че причина за това е сравнително бедният кадър, с който разполагам.

— В какво направление се развива футболът! Нали вече казахте, че апогеят е бил през 1954 г. и оттогава той непрекъснато се движи по низходяща линия!

— 1954 г. за мене наистина е връх по отношение на световните първенства. Повечето от отборите тогава бяха от висока класа, а представителите на Бразилия, Уругвай, ГФР и Югославия играеха с голямо изкуство. Следващите три световни първенства бяха по-слаби и главна причина за това е появването на „бетона“, който на моменти съвсем принижаваше футбола. Мисля, че след бразилския успех в Мексико мнозина ще се върнат към нападателяния маниер на игра. Това е една необходимост.

— Засега обаче нищо не говори, че са почерпели добри поуки от 1970 г. Напротив, отбранителните системи намериха почва дори в Бразилия, където резултатността непрекъснато спада...

— Това наистина е лошо и е трудно да го разбере човек, но ми се струва, че някои други страни започнаха да практикуват по-нападателяния футбол.

— Как мислите, футболът има ли бъдеще!

— Разбира се. Той е навсякъде, става все по-популярен. У нас, в Унгария, всички играят футбол, навсякъде човек може да види деца, които тичат след топката. Никога не е имало толкова много отбори, колкото сега. За сравнително кратко време броят им почти се удвои. Формират се отбори от ветерани, от футболисти над 35-годишна възраст, които играят, докато могат. В някои клубове дори се записват възрастни хора, които никога по-рано не са играли футбол. С помощта на топката те укрепват здравето си и намират развлечение. Не мисля, че това, което става в Унгария, е изолирано явление. Постепенно футболът става всеобща слабост.

ГОЛМАЙСТОРЪТ Е УМОРЕН

И през този сезон югославският футболист Йосип Скоблар продължава да играе в отбора на „Марсилия“. И очаква да получи „Златната обувка“ — наградата, която „Франс футбол“ връчва на най-добрия стрелец в Европа. Скоблар заслужи тая чест с отличната си резултатност през миналия сезон. А сега, през есенния дял от френския шампионат, мерникът му не е така точен, голмайсторът е уморен... Топката все по-рядко спира в мрежата след ударите му и може би затова радостта при този гол, който ви показваме в два последователни кадъра, е толкова голяма...

Полудя ли футболът? — такъв въпрос поставя в уводната си бележка английското футболно списание „Уърлд софър“. Той е предизвикан от непрекъснато рязко повишаване на цените на добрите футболисти в Англия. И по-надолу се казва: „Футболната лига явно ще трябва да определи „таван“ за евентуалното на даден играч от един клуб друг. Неотдавна „Челси“ плати 170 000 лири на „Кристал Палас“ за Стив Кембър и 1 000 000 лири на „Бристол сити“ за Крис Гард. „Продавачите“ на свой ред предпочитат с получената сума да наемат по-непрестижни млади, но надеждни футболисти, а е далеч денят, когато един играч ще се продава за 250 000 лири. За закупения сред 125 000 лири Марти Чайвърс „Тотнъм“ реализирал понастоящем 100-процентова печалба. Тогава колко струва един Колин и може ли човек да си представи цената на Джордж Бест?"

* Ребяят за четвъртфиналните двубои в

С НЯКОЛКО ДУМИ

турнирите на европейските шампиони и носителите на купи ще се теглят на 12 януари. Това ще бъде един важен ден за европейския футбол, тъй като тогава ще бъдат определени и противниците в четвъртфиналите за първенство на континента — „А“ отбори и младежки отбори.

Шведската футболна федерация потвърди отново решението си за бъдеще да не допускат чуждестранни играчи в състава на клубовете от елитната група. Една от причините е, че шведите смятат да подбират играчи за националния си отбор измежду играчите на тия клубове, а забраната за използване на чужденци ще принуди клубните ръководства да полагат по-

вече грижи за усъвършенстване на „местния кадър“, вместо да търсят „звезди“ в чужбина. Този въпрос засяга много остро някои клубове, които се изкачиха в елитната група с помощта на някои чуждестранни изпълнители. Защото забраната за използване на чуждестранни футболисти не се отнася за клубовете от втория ешелон...

Швейцарският благотворителен съюз за спортна помощ възнамерява да организира на 4 октомври 1972 г. мач между сборните отбори на Европа и Южна Америка. Приходите от него ще бъдат в полза на гладувалите деца от цял свят и според швейцарците „това е отличен случай за популяризиране доброто име на спорта“...

Западногерманският клуб „Шалке 04“ е утвърдил официално една и без това отдавна практикувана професия — „футболен разузнавач“. За пръв път обаче във ведомостта на един отбор ще фигурира черно на бяло подобна длъжност, на която засега е назначен бившият футболист Фридел Рауш. Какви са неговите задължения? Да следи предстоящите противници на „Шалке 04“ в първенството (и в очакваните международни срещи), да си води бележки за силните и слабите им страни, за особеностите в играта на отбора като цяло и на отделните му футболисти и т. н. Впоследствие тия данни ще се обсъждат с техническото ръководство, за да послужат като материал за изграждане на най-сполучлива тактика. Някои дори вече се осмеляват да твърдят, че подобрените позиции в класирането на „Шалке 04“ през този сезон се дължат на умелата работа на Фридел Рауш...

Кръгът в групата на майсторите обещава със съботните си мачове да бъде сензационен. Програмата позволяваше това. . . Но бие победи на чужд терен, които едва ли са били в тон с предвижданията, бяха последвани преди всичко от победи на домакините. Макар че в някои случаи и те не бяха от най-очакваните. . .

И в резултат - шампионите спечелиха още две точки аванс, докато същото време плебейският „Спартак“ изостана с още една точка до солидният блок застрашени отбори.

А зрителима имаше какво да видят - най-малко 29-те гола. Но (не е ли странно това?) в тази богата реколта от 3,22 гола средно на мач националите отново имаха твърде малък дял! Но за това - отделно. . .

И един приятен факт - изтъкнатият нападател Динко Дерменджиев игра своя 300-тен мач в групата на майсторите. И нека веднага подчертаем, че с това постави чудесен рекорд за постоянство - и 300-те си мача Дерменджиев е играл в „Тракия“!

ТЕМА, ПОДСКАЗАНА ОТ НАЦИОНАЛИТЕ: И ПАК МНОГО ПРОПУСНАТИ ГОЛОВЕ...

На мача Франция-България в ант многократно възкликвахме с съжаление, когато наши стезатели пропусаха да реализират голове, които изглежда бяха готови. Бяхме огорчени. Но може да се каже, че бяхме изнадани. На такива сцени сме ве-привикнали от игрите в шия шампионат.

Да вземем например трите мача в София в последния кръг. Бяха вкарани доста голове (10), колко много бяха пропуснати!

ИГРАЕМ „НАИЗУСТ“

Изброихме около десет случая, които Мл. Василев бе в хубав обив от единия или другия анг. Но фактически само ведж, в 13-та мин. той напълно средоточено и внимателно даде на свой партньор, за да же онзи да реализира точно. За жаление в този случай отклонение на вниманието в тази ека му бе попречило да контро-

лира най-добре топката и без да бъде пречатствуван, той бе позволил тя да излезе вън от игрището! (Разбира се, голът не бе признат). В останалите случаи най-често центриранията бяха „заради центрирането“ - и ползата от това бе нищожна.

Но това не е слабост, която може да се припише само на Мл. Василев. Тя е повсеместна болест на крилата. Обикновената картина е онзи, който умее да пробива, да не подава по най-рационалния начин. И стават големи разминавания пред вратата, които предизвикват възгласите на съжаление. . .

ИГРАЕМ СЛОЖНО

Няма нищо по-силно от простото действие. То е най-резултатно. Но това не иска да разберат някои стезатели и неужно усложняват и своя живот, и този на колегите си, включително и при головите поло-

Централният нападател на „ЖСК-Спартак“ Недев стреля неотразимо - резултатът стана (временно...) равен.

женя.

В 41-та мин. на мача „Академик“ - „ЖСК-Спартак“ пробив отгрясно и силно прехвърляне на топката изненада защитата на гостите и трима нападатели се озоваха срещу един защитник и вратаря (при това защитникът бе в нестабилно положение и не можа в първия момент да се намеси ефективно). Но Любенов, у когото попадна топката, вместо да отиде право срещу вратаря по свободното поле, започна да се бави, като че ли обмисляше някакъв друг ход, придвижи се бавно, изложи се на атаката на опонентите се защитник - и провали златен шанс.

Така бе с Цеков (Лок-Сф.) през първото полувреме на мача с „Лъсков“, когато бе елиминирал почти и вратаря и в сложни завръткулки изтърва контрола над топката. Така бе в същия мач и с Ат. Михайлов, който в 84-та мин. се понесе към вратата на противника, но забави удара,

който пък после изобщо не се получи поради съпротивата на защитниците и вратаря.

СЛАБА ТЕХНИКА НА УДАРА

Всяко голово положение не може да се реализира - това е ясно. Човекът не е машина, при това той среща противобъдействие на съперниците. Досадно е обаче, когато пропуските са чести и са причинени от недостатъчна техника на удара. На всеки мач се срещаме с това. В събота например „Лъсков“ до 20-та минута пропусна 9 голове положения, кое от кое по-удобно. В основата на неудачите най-често беше техниката на удара. . .

Прави впечатление, че все още не се работи както трябва върху ефективността на свободните удари. Дори някои добри изпълнители в миналото (Жеков, Ат. Михайлов, Бонев) като че ли са забравили онова, което са знаели. . . А Г. Манолов („Етър“) с гола

си ни напомни, че в арсенала на техническите средства имало „ножица“, която като че ли вече бяхме забравили. . .

Все пак да бъдем изявен майстор на гола - за това се иска талант. Всеки тим, който иска да конкретизира някаква своя сила, трябва да има поне един такъв играч. Така е и за националния отбор. Нямахме голмайстор в Нант. Поканените за срещата с Гърция нападатели не бяха много успешни в последния кръг. Само Панов реализира гол от игра и Мл. Василев - от дузпа.

Проблемът остава. . .

Александър ЯСНИКОВ

Още един удар на П. Жеков, който приближава върха в класиранията на голмайсторите. (Из мача ЦСКА „Септ. знаме“ - 1:0)

ПРОПУСКИ НА НАПАДАТЕЛИТЕ, ГРЕШКИ НА ЗАЩИТАТА...

Добро е само онова, което завършва добре. . . Тази мисъл вълнуваше футболците на „Левски-Спартак“ след срещата им на варненския стадион „Юрий Гагарин“ с „Черно море“. Двубоят започна добре за вицешампионите и завърши неочаквано зле.

И бе съвсем естествено, че настроението на софиянци бе миньорно. Янко Кирилов като че изрази общото мнение:

- Победихме се сами! Водехме в резултата, доминирахме през цялото първо полувреме, а после поболехме всичко да отиде по дяволите. . .

Подкрепиха го мнозина. Не се различаваха и мненията на старши треньора Йончо Арсов:

- Наистина се бихме сами. . . На разбора преди мача многократно предупредих Гайдарски, който пряко отговаряше за Богомилов, и Ивков, който трябваше да му се приучава на помощ, да внимават много при вдигнатите пред вратата топку, тъй като лябо-

то крило умее да ги засича опасно с глава. Но на два пъти и двамата изпуснаха Богомилов. Така дойдоха голубете, които донесоха победата на варненци. А в изравняването съучастник бе и нашият вратар Михайлов, който боксира лошо топката. . .

Наистина три гола, при които вратарят и защитниците на „сините“ допуснаха сериозни грешки. . . Така ли мислят самите голмайстори? Да!

Здравко Митев: „Видях, че Василев се включва в атака. Притичах пред вратата и лошо отбихане на топката от Михайлов ме улесни. Но искам да отбележа и друго - не срещнах сериозна съпротива от защитниците около мен. . .“

Стефан Богомилов: „Двата гола, които постигнах, станаха заради грешки на „синята“ защита и заради. . . моя добър отскок. При нас тези центрираня с включване в нападение на Василев не са случайни. Заучили сме

ги. Разбира се, те не винаги носят голове, но все пак дават добри резултати. Особено ако не бѳда добре парирани, както стана на мача с „Левски-Спартак“.

. . . И така, след като съперниците си поделеха по едно полувреме надмощие, победата се усмихна на черноморци. Те се наложиха, защото тяхното нападение излезе с по-здравя нерви и с по-точно око пред противниковата врата.

А „Левски-Спартак“, чиято защита отравна не бе допускала три гола в своята врата, плати данък на пропуснатото до почивката. Именно тогава софиянци можеха да разрешат спора в своя полза. Но пак тогава - още веднѳж! - стана ясно, че на техния отбор липсва солиден реализатор. . .

Варна Веселин ЛЕСИНГЕРОВ наш пратеник

ИГРАЧИ ОТ ВСИЧКИ КЛУБОВЕ

АТИНА, специално за ТАРТ

Футболната есен не донесе плодове за рѳкия футбол. . . Нищо вече не остана за направо благодарната проба, когато „Панатенаикос“ стигна финала за купата на европейските нации. Сега всички отбори на аната отпаднаха от европейско-тренировачно, като „Панатенос“ се дори дисквалифициран от борбата за неспортемско поведение на мача с „Ференцварош“.

Започна добре втората половина едината и националния отбор на България. Той игра вече срещу Мексико и бе един интересен в много мача. Преди всичко мексиканците бяха „напрували“ и излезе много лоши резултати. Тези мача да не се забравя. Футболната федерация в Мексико договорът да бъде изключително високия Антониадис съвсем не е трудно да бележи голове. Но наред с това той показва учудваща за ръста си реакция пред вратата, където винаги е в изгодна позиция за стрелба и наказва всяка грешка на вратар или защитници.

. . . Ето при тази обстановка ръководителят на отбора Бингъм трябваше да събере националите за срещата с България, един важен момент от подготвянето на еръките футболсти за срещата за европейско първенство с Англия. Ръководството на отбора този път не може да бъде недоволно -

то има на разположение играчите от всички клубове и в разширения състав не влязоха само онези, които са в слаба форма, които са наказани или контузени.

При това положение българските национали няма да видят срещу себе си повече от 5-6 от играчите, срещу които играха през пролетта. Това са 26-годишният вратар на „Арис“ Христидис, играл 16 мача в „А“ отбора, „метачът“ Тоскас, който макар и само 23-годишен и без особен опит (само десетина мача в „А“ отбора), неговият колега Спиридон, полузащитникът Николоудис, центрър-нападателят Критикопулос (24 години, 11 мача в „А“ отбора) и разбира се, ветеранът на състава Пападоану, който на 29 години и с 35 мача в първия отбор на страната е играч, без който не може каквѳто и пост да заемат - ляв полузащитник, ляво крило или центрър-нападател, - той е истински водач на отбора - негов организатор и въдновител.

Впрочем 17-те, които ще пристигнат в София, са представител на 8 клубни отбора, като нито един от тях няма „мнозинство“ - с по трима стезатели са представени АЕК (Пападоану, Николоудис и Тоскас), „Арис“ (Христидис, Спиридон, Палас), „Панатенаикос“ (Елефтеракис, Икономопулос и Антониадис) и ПАОК (Курас, Асланидис, Вунарис). А това показва желанието на треньора Бингъм, доскоро селекционер на Северна Ирландия, да изгради един коренно нов състав.

Димитриос СИНЕТОПУЛОС

За „метача“ на „Локомотив“ (Сф) имаше много работа. Не помогна нито той, нито вратарят Горанов. „Лъсков“ победи!

Вчера преди празника на велики дни Колм отиде на гости у Сорча. Добре знаеше, че там няма да му се зарадва кой знае колко. Разбира се, самата Сорча се радваше, и майка ѝ Сайобан също, и брат ѝ Финтан, но главният човек в къщи — баща ѝ, Донаф — беше убийствено вежливо. Той с такова внимание изслушваше мненията му по различните въпроси, че Колм се изпотяваше.

Съвсем не му се ходеше у тях, но Сорча настояваше. — Трябва да се срещнеш с татко — казваше тя. — Когато те опознае, ще те хареса, въпреки че ти не обичаш морето...

Точно в това беше бедата. Селото се намираще на брега на Атлантическия океан. Океанът ту се усмихваше, ту се яръщеше, но хората добре бяха изучили навичките му. Смело скачаха в лодките си и ловяха риба.

Само Колм не беше такъв. Не обичаше морето. Според него то даваше твърде малко срещу многото, което вземаше, и той беше съсредоточил всичките си усилия върху своето каменисто поле. Както баща си и той очистише земята от камъните и я обградиха с жив плет и високи каменни стени, за да я запази от соления морски вятър. Ако някой напускате родината, Колм купуваше неговата земя, разорваше я, наторяваше я и се грижеше за нея. Сега той имаше вече двадесет акра орна площ, без да се смятат блатата и шубраците по хълмовете, където ставаше добър лов на диви патци.

В целия окръг само Колм имаше доходна ферма, и то главно поради това, че нито веднъж не потопи весла в морето. Той засаждаше полта си със скъпи зеленчуци, имаше три млечни крави и всичко продаваше в града. Колм преуспяваше. Когато получи премия от държавата, той свали сламения покрив от къщата си и постави ламаринен. Построи нов обор, покрит с азбест. През студената атлантическа зима тук беше топло и кравите му връщаха двойно направените разходи.

Тогава защо Донаф не го обичаше? Колм беше одър, с големи умели ръце, които се чудеше къде да дене сега. Донаф седеше, облегнат на стола, метнал крак върху крак, облут в груби домашни панталони, със сива вълнена риза. Беше надхвърлил шестдесетте, но си оставаше висок, сузват и гъвкав и само посребрените слепочиз издаваха възрастта му. И макар Колм да знаеше, че в синята вазичка на бюфета ежката не е имало (и едва ли някога щеше да има) повече от десет шиллинга, той размишляваше, че не може да се сравнява с Донаф.

„Дали не е по-добре да си отида и аче да не се връщам тук?“ — помисли Колм и огледна Сорча. Тя стоеше до масата и поглеждаше на майка си. Тъмносинята басмена рокля ѝ правеше още по-стройна, лицето ѝ беше нежно и бяло, оброчено с черна кадъва коса. В погледа ѝ се четеше молбата: „Не си отивай!“ Не, Колм не можеше да си иде, той я обичаше. „По дяволите старият мърт!“ — изруга той и седна по-мъжки стола.

— Та така значи, мистер Колм, вие не обичате морето? — вежливо се осведоми Донаф. — Не съм казал, че не го обичам — отговори Колм, — но смятам, че у нас му отделят твърде много време. Аз обичам да погребя помякога, да взема лодката и да си хвана риба за вечеря, но мисля, че колкото повече дава човек на морето, толкова помалко получава, и ако то не го довърши съвсем, изсмуква всичките му жизнени сокове.

„Сега окончателно се погубих — каза си Колм, забелязвайки уплах в очите на Сорча. — И защо се разбърбах? Дългият език никому не е донесъл добро. Но аз не обичам да лицемеря и ако Сорча действително ме обича, отдавна щеше да избере между баща си и мене.“

— Нима искате да кажете, че се боите от морето, мистер Колм? — още по-вежливо попита Донаф и думите му пронизаха като нож. — По-добре да оставим този разговор — каза Колм. — Просто ние различно се отнасяме към този въпрос.

— Може би сте прав, мистер Колм — съгласи се Донаф. — По-добре да го оставим. Да се разходим ли до кръчмата на Кинли, да изнем по нашка силен портер? А може би ане и портер не обичате? — Добре — каза Колм. — Тръгваме за Кинли.

„Прощавай завинаги — ето какво значи това!“ Той казваше на Сорча, че не бива да ходи у тях. Не му стига кураж да каже направо: „Донаф, ние със Сорча искаме да се оженим и тя ще се радва, ако ти се съгласиш.“ Цялото село знаеше за него и Сорча. И Донаф знаеше. Но думите му заседна в гърлото му, всичко се провали и ето сега трябва да търси друг изход.

Надбягване с лодки

Разказ от УОЛТЪР МЕКИНГ

Илюстрация
Ал. ДЕНКОВ

щата лампа и тежък тютюнев дим. Посрещнаха ги с радостни възгласи — повече за Донаф, отколкото за Колм. Поръчаха си две чаши, после още две. Колм седеше млъчливо, нещастен и самотен. Но ни то веднъж не му мина мисълта, че е по-добре да е рибар, да дружи с посетителите на Кинли и да може без всякакви трудности да поведе Сорча към църквата. Колко проседя така, не знаеше, но по едно време вниманието му бе привлечено от спора на Донаф с братята Конели. Все за същото. „Гребане и самохвалство, мислеше Колм, едното не върви без другото“. Братята Конели си приличаха като близнаци. Високи, мускулисти, с широки гърди, с гъсти руси бради. Те се присмиваха на Донаф.

— Няма по-добри гребци от нас двамата — хвалеха се те. — Сложи в лодката Файом Мак-Кубейл и Гол Морн, та и Кукулон, а в другата нас двамата с привържани за бедрата ръце, пак ще им дадем четири мили аванс и ще ги надминем.

— Зелени тикви! — отвръщаше Донаф. — Аз съм два пъти по-стар от вас, но само ми дайте едно дете в лодката за баласт и още утре ще ви бия! Прав ли съм, Кинли? — Ти здраво гребеш — искрено каза кръчмарят — и баща ти, царство му небесно, беше отличен гребеш. Ако беше жив и седеше в твоята лодка, в цяла Ирландия нямаше да се намират по-добри гребци от вас.

— Какво? — закрещя Джеймс Конели. — Какви ги дрънкаш! Този нещастен дъртак Донаф! Някога може и да е знаел да гребне, но за какво става сега? Само да слугува на глупците туристи, когато ловят риба в езерото.

Донаф изпадна в ярост. Той ругаеше братята с най-вулгарни думи, а те добродушно се кикотеха. Всички в кръчмата бяха вече полупияни. Струпали се около спорещите, рибарите поддържаха ту едните, ту другите. Донаф беше звел войственна поза като всички старци, чието мъжество и сила се поставят под съмнение. Очите му блестяха.

— Да тръгваме — хрещеше той, — да тръгваме още сега! Веднага спускаме лодките във водата, на луна светлина... Аз сам срещу двама!

Колм и Донаф стояха един срещу друг и очите им мяхаха мъгливи. Колм тресна чашата си на масата и излезе. Изпрати го взира от смях.

На другия ден цялото село се събра на брега на залива, приличащ на буквата „С“. Шест мили бурно море отделяха двата носа, почернели от народ. Всички се смееха, говореха, хващаха се на бас кой ще победи. Колм едва не умря от смущение, докато стигна южния нос. Той все още мислеше, че всичко е било пиянска шега, но като видя събрания народ, разбра, че няма на какво да се надява. Донаф седеше небрежно върху обърнатата лодка. Посрещна го с думите:

— Аз точно си мислех ще дойдете ли или няма да дойдете, мистер Колм.

Колм не отговори. Какво ли си мисли за него пък Сорча? — А къде са братята Конели? — плахо попита той. Искаше му се през нощта и двамата да са умрели от препияне.

Братята се спуснаха към тесния пристан с лодката на рамене. — Охо, вие сте вече тук! — усмихна се Джеймс. — Аз мислех, че сте набягвали зад граница от позор и страх. А къде е Пат? Пат Кинли трябваше да даде старта. Той вече беше тук. Бързаше чел с голяма кърпа и мислено броеше любителите на портер, събрани от зрелището.

Запъхтана, дотича Сорча. — Колм, защо си се захванал с това? — беше ѝ все едно дали Донаф я чува. — На него не му трябва това надбягване, трябва му ти! После цял живот ще разправя: „Ако не беше тоя глупак фермер с мене, щях да ги бия!“ Колм, да се махаме отук и ако искаш, аз повече няма да стъпя в къщи!

или да взема Сорча? Колм се отвърна от Сорча, свали сякаш си и грижливо го сгна върху камъните, свали и вратовръзката си. Братята Конели, в груби пуловери, вече седяха в лодката. Колм с бялата си риза и безупречните ръбове на панталоните си толкова се различаваха от тях, че на брега се разсмяха. Колм стисна зъби. Лодката подскачаше по вълните като тапа. Донаф се отпусна на седалката, Колм седна зад него. Конели се бяха отдалечили от пристана. Донаф силно загреба с веслата и те се отделиха от брега. Колм се опита да съгласува движенията си, но неговите весла се закачиха за тези на стареца и лодката тръгна обратно. От брега се чуха подигравки. Колм се изчерви, стана му горещо.

— Пусни веслата — каза сдържано Донаф. — Гледай ми само гърба: когато се навеждам, навеждай се и ти, когато се изправям, изправяй се и ти.

Колм улови такта. Не за пръв път седяше в лодка, просто цялата тази история му подействуваше зле. Изравниха се с Конели. Те ги гледаха подигравателно и се хилеха. Напразно, защото Донаф, който внимателно гледаше брега, пръв видя как Кинли махна с ръка и преди братята да чуят гласа му, старият Донаф вече набираше темпо и изскочи с четири корпуса преднина.

Водата беше зелена и студена, те режеха вълните и пясната непрекъснато ги обливаше. Колм беше целият мокър, ръбовете на новите му панталони бяха загубени завинаги. Скоро от напрежение го заболя лявата ръка. Вълните отклоняваха лодката и за да я изправят, трябваше да се набляга по-силно на лявото весло. Напред-назад. Поталняне-загребване-изваждане... Над раменете на Донаф той виждаше съгласуваните движения на Конели. Струваше му се, че гребат без всякаво усилие. Мускулите под ризата на Донаф ритмично се издуваха. „Яко гребей!“ — помисли Колм. Стана му весело. Налегна силно на веслата. Разстоянието между лодките се увеличи.

— По-леко — чу се гласът на Донаф. — Има и обратен път. Шест мили отиване, шест мили връщане — общо дванайсет. По три мили в час — четири часа! Ще издържа ли аз четири часа? А защо не? Ще видят те... Те първи приближиха северния нос, но сега Колм виждаше лодката на братята Конели през пелена от болка. Чуваше викове от брега, но не различаваше нито едно лице — на лявата му длан се беше образувала кръвава рана, протрита от веслото, и болката пронизваше цялото му тяло. Обърнах лодката и болката отслабна — наблягаши сега на дясната ръка. „Греби, греби!“ — кричеше Донаф. Струваше му се, че ръцете му се изкубват от ставите и се държат сами на кожата. Нещо стягаше гърдите му и въздухът със свистене се изтръгваше от тях. Всичко наоколо беше зелено, не му достигаше въздух, бездната ту го издигаше, ту го спускаше надолу. Още миг и щеше да го разкъса на части. И изведнъж чу нещо невероятно:

— Да се откажем, а, Колм! — питаше старият Донаф. — В това няма нищо позорно! Да спрем, а?

Колм с труд проговори: — Ти повече не ме наричай „мистер Колм“! — Колм, ти си юнак, а аз съм стар глупак! Да се откажем!

— Донаф, ще ми дадеш ли Сорча за жена? — Колм, десет дъщери да имах, и десет ти ги давам, но да спрем! Аз направих глупост, а ти се хвана и все още гребеш... Вместо тебе ще закарам на брега труп. Къво ще ми каже тогава Сорча? — Донаф, с колко ми изпревариха Конели? — С повече от пет минути и даже бог седнеше до мен в лодката, пак няма да можеш да ги настигнем.

— Донаф, греби, греби, трябва да ги настигнем! — Дявол да ги вземе, Колм! Ще опитам! А такава светба, каква ще направя аз! Сорча, у нас още не са виждали! Кой пристигна първи?

Елете дори сега в това село, отбийте се кръчмата на Кинли на чашка портер и се ометелте да кажете със сигурност кой е победителът. Ще завършите вечерта със син под око. „Не Донаф — Конели бяха първи!“ „Как Конели? Аз видях със собствени си очи, че Донаф ги изпревари!“ „Донаф — Конели!“

Сам дяволът не може да разбере кой тях спечели надбягването. Но през онзи ден четиримата бяха герои. На ръце ги зех соха до кръчмата на Кинли. А Колм всъщност потупваха своите си раменета като ври и кипял рибар.

От кръчмата той се затича право към дома на Донаф. Сорча вече летеше насреща му. — Сорча — отдалече завика Колм, — ти старец е чудесен човек! — Странно — отговори Сорча, обливай се в слъзи, — съвсем същото, дума по дума той ми каза и за тебе!

Превод: Станка СТОЯНО

Абонирайте се за „СТАРТ“

„СТАРТ“ — годишен абонамент — 13 лв.

„СТАРТ“ — за шест месеца — 6,50 лв.

„СТАРТ“ — за три месеца — 3,25 лв.

„СТАРТ“ — краен срок за абониране — 10. XII.

СТАРТ

ЗАБАВНИ МИНУТИ

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ КАРИКАТУРИСТА ИЛИЯ ЛИПАВЦОВ

по-трудно — защото ги познаваш. Уще повече, когато случат е следният:
Състезавал се по шахмат, а заболел неизлечимо по футбол.
Юрист по образование, а работи в Софийската филхармония.
Отгоре на всичко е известен като карикатурист.
Ако не го познавах, щях да кажа: противоречива личност. А всъщност надали има по-правилноин човек — даже когато „Славия“ няма нито един спечелен мач, което значи, че е изгубила всички, гордо носи на ревера си бялата значка (включително и на концертите на Караян). В неделя не мърда от София, защото има мачове, та по тази причина не е напреднал в туризма — стигал е само два пъти до Болнското ханче. След мачовете сяда и рисува карикатури, предимно на спортни теми. Досега има отпечатани повече от две хиляди, като първата е през 1945 г. във вестник... не е трудно да се познае кой: „Народен спорт“. Негови спортни карикатури са препечатвани в СССР, Чехословакия, Франция, Швеция и другаде. Спечелил е две първи награди на конкурси за карикатури и (едно отклонение) една награда за плакат. Неговите добродушни кръглоглави човечета с очи като топлийки пълзят по страниците на вестниците вече двадесет и пет години. И макар на рисунките да се ритат по иранката, в текста си говорят учтиво. Нападатели и вратари, съдии и треньори, дейтели и запалници — всички са се виждали нарисувани от Илия Липавцов, или както казват хората, „нарисувани“. Но надали някой се е разсъднил. Защото хуморът му е създаден с добро сърце и не цели да разперошини грешниците, та какък върху камък да не остане от него, а само да му каже: „Ей, човече, я се виж — просто станал си за смех!“

А известно е, че добронамереният и добре насочен присмех е по-ефектен от шамара.

Впрочем стига сме говорили за Илия Липавцов. Нека го оставим той сам да поговори за себе си — с карикатурите си. Наслука, Ильо, на тебе и на „Славия“!

Ясен АЙТОВ

Запалил се по хокея.

Без думи

— Антидопинг-контролът установи, че си сложил две батерии повече!

— Брек! (или неудобството да си дъщеря на боксов съдия).

МИНИ СЛУЧКИ

КОЙ Е НАЙ-РАБОТОСПОСОБНИЯТ!

Треньорът на западногерманския национален отбор по футбол Шьон напра ви изказване, че не е убеден от ползата на безбройните изследвания, които се правят със спортистите. Според него Бекенбауер например щял да остане доста назад при едно такова проучване. Но резултатите го опровергали. Бе кенбауер играл 96 пъти с топката и се включвал активно в игра 20 минути през първото полувреме и 16 минути през второто на мача „Байер“ — „Мюнхен гладбах“, докато Мюлер в същото време играл 70 пъти и съответно 15 мин. и 40 сек. през първото полувреме и 11 мин. и 39 сек. през второто. Нетцер имал 98 контакта с топката, но общо за двете полувремена играл активно едва 24 минути.

И все пак най-работоспособният и подвижен човек на терена бил съдията Обмаер, който бил в движение 62 мин. и 17 сек. ...

100 ТОЧКИ В ЕДНА СРЕЩА

През 1962 година Норман Чембърлейн постигна 100 точки в един баскетболен мач. Това е изключителен резултат и един от интересните рекорди в баскетбола. За един сезон Чембърлейн е отбелязвал 4509 точки.

70 КИЛОМЕТРА ДНЕВНО

Преди няколко месеца големият белгийски бегач Гастон Рьолантс се закле, че подготовката му за олимпиадата в Мюнхен ще бъде нещо изключително — всеки ден ще пробягва на тренировка по 70 км! От 1 ноември той започна с тези необикновени порции...

40 ДУЗПИ В ЕДНА СРЕЩА

Във футболната среща за купата на Мексико между отборите на „Леон“ и „Закатеpec“ се постигнел един своеобразен световен рекорд. След две продължения мачът завършил 0:0. Победи телят трябваше да бъде излъчен след изпълнение на дузпи. След като двата отбора биха по пет, резултатът стана 3:3. След вторите десет показателни удара — 5:5, след третите десет — 8:8. Едва в четвъртата серия „Леон“ се наложи с резултат 10:9. Вратарите на двата отбора спасиха 16 от ударите, а пет срещнаха гредите или излязоха в аут.

СПОРТНА МОЗАЙКА

От периферията към центъра нанесете 6-буквени думи

1. Нашо гимнастичка, световна шампионка по художествена гимнастика.
2. Съветска кинькобегачка.
3. Наша шахматистка.
4. Съветска гюлетласкачюк, световна рекордьорка.
5. Наша гимнастичка.
6. Вид строй.
7. Известен италиански футболист.
8. Вид състезание.
9. Състезание с лодки или платноходи.
10. Популярен чехословашки кинькор фигурист.
11. Австрийска лекостлетка.
12. Първият алпинист, изкачил най-високия връх на земята — Чомолунгма.

Съставил: Антон ТОШЕВ

САТИРИЧЕН ОБЕКТИВ

ЕДНА МАЛКА ВИКТОРИНА ВЪВ ВАШИЯ ДОМ...

Опитайте се да направите една малка викторина сред вашите приятели или във вашето семейство. Покажете им тези четири фотоса и им поставете задачата да помислят върху това, какво ли може да кажат на своите съкипници или противници показаните спортисти. Определете някаква малка награда за най-остроумния отговор. Ако ви се стори, че той заслужава внимание — изпратете го в „Старт“ с надпис „За забавната страница“.

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: Приятелска среща България—Гърция „А“ отбори утре, сряда, от 18.30 ч. на стадион „В. Левски“.

„А“ РФГ — XIII кръг

Ботев	—	Локомотив СФ					
Във Враца	4	1	1	2	5	—	6
В София	4	1	1	2	4	—	7

Славия — Чардафон—Орл.

не са играли за първенство

ЖСК — Спартак — Берое

Във Варна	8	5	3	0	15	—	8
В Стара Загора	7	2	2	3	7	—	8

Локомотив Пд — Академик

В Пловдив	7	6	1	0	12	—	8
В София	7	1	3	3	4	—	11

Етър — Марек

Във В. Търново	2	2	0	0	7	—	2
В Ст. Димитров	2	0	0	2	0	—	2

Спартак — ЦСКА Септ. знаме

В Плевен	18	5	6	7	10	—	20
В София	19	0	5	14	12	—	59

Дунав — Тракия

В Русе	15	9	6	0	31	—	17
В Пловдив	14	0	2	12	7	—	40

Левски-Спартак — Черноморец

В София	6	6	0	0	20	—	6
В Бургас	6	5	1	0	16	—	9

Лъсков — Черно море

В Ямбол	1	1	0	0	1	—	0
Във Варна	1	0	0	1	1	—	5

Северна „Б“ РФГ — XIV кръг — Кърпачев — Добруджа (4 2 4 12—12), Доростол — Светкавица (7 1 8 19—27), Лудогорци — Левски (не са играли), Металург — Локомотив — Мз (не са играли), Кънчев — Бдин (1 0 3 4—9), Академик — Локомотив — Рс (5 2 1 13—6), Раковски — Дунав (3 2 1 16—9), Локомотив — ГО — Волон (7 3 6 22—16), Чавдар — Септ. слава (2 2 0 4—2).

Южна „Б“ РФГ — XIV кръг — Сливен — Горубсо (3 8 3 19—13), Балкан — Арда (1 1 2 3—9), Торпедо — Локомотив — Бс (не са играли), Яворов — Ст. герой (не са играли), Марица — Па — Канев (4 3 9 18—22), Родопи — Граничар (0 2 0 2—2), Велбъжд — Перник (5 2 3 12—12), Димитровград — Пирин (7 7 8 23—24), Мильов — Марица — Пд (не са играли).

БАСКЕТБОЛ: мъже — IV кръг за републиканско първенство на 21 от 18 ч. — Черноморец — Академик Пд, Славия — Ч. море, ВМЕИ — Лъсков, ВИФ — Локомотив, Академик СФ — ЦСКА Септ. знаме, Левски — Спартак — Балкан; жени — VII кръг на 20 от 18 ч. — Марица — Левски — Спартак, ЦСКА Септ. знаме — ВИФ, Локомотив — ЖСК — Спартак, Академик — Славия; на 21 от 18 ч. — Перник — Черноморец, Академик Пд — Спортист.

ВОЛЕЙБОЛ: За републиканско първенство — мъже — на 19 Арда — Левски — Спартак, Локомотив — ЦСКА Септ. знаме, Септ. слава — Славия; на 21 — Арда — ЦСКА Септ. знаме, Локомотив — Левски — Спартак, Пезник — Славия.

Традиционен международен студентски турнир с участието на „Академик“ (СФ) от 16 до 20 в Прага.

ХОКЕЙ НА ЛЕД: Втори кръг за републиканско първенство на 20 Академик — Перник, на 21 ЦСКА Септ. знаме — Левски-Спартак, на 22 Славия — Академик и Перник — ЦСКА Септ. знаме.

ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА: Републикански студентски шампионат на 21 в София.

ОТГОВОРИ на кръстословицата от брой 23

ВОДОРАВНО: 1. Милев — Митов — Миков. 2. Асенев — Борац — Воле. 3. Велев — Патев — Щут. 4. Ол — Волан — Некар — Ко. 5. Рен — Вележ — Вокил. 6. Исак — Супер — Велика. 7. Немет — Ролян — Роча. 8. Вараж — Тепих — „Вела“. 9. „Зевит“ — Вилон — Вир. 10. Ас — Симов — Диков — Не. 11. Раб — Нотис — Несин. 12. Инок — Ненов — Йоника. 13. Нарев — Велум — Вико. 14. Алат — Балог — Цена. 15. Василева — Алада — Ен.

ОТВЕЧНО: 1. Махорин — Маринов. 2. Ис — Лесева — Сана. 3. Лев — Намаз — Борас. 4. Енев — Керес — Кели. 5. „Волов“ — Танин — Вал. 6. „Велес“ — Кимон — Те. 7. Велур — Тотев. 8. Иб — Непот — Винеба. 9. Топ — Желева — Сола. 10. Оран — „Рапила“ — „Вуда“. 11. „Ватев“ — Нилин — Мол. 12. Цеков — Хохей — ГА. 13. „Вакер“ — Носов. 14. Ив — Ридов — Виница. 15. Кош — Личев — Нике. 16. Олук — Калин — Коне. 17. Ветова — Арена — АН.

екран

- 1 По случай една година от победата на правителството на Народното единство в Чили на централния булевард „Аламеда“ в Сантяго бяха организирани сеанси на едновременна игра. (Пренса латина — БТА)
- 2 „Остър момент“ по време на мача от английското първенство по футбол между отборите на „Уест Бромич“ и „Челси“. Съдията Джим Фини, един от най-авторитетните арбитри на острова, се мъчи да предотврати саморазправата.
- 3 Японската студентка Лук Икида ще придружава френските скиори по време на олимпийските игри в Сапоро. Сега тя е във Франция. Ани Фамоз, Мишел Жако, Флоранс Стърор и Брит Лафорт се мъчат да и спрятелят със ските. (Франс прес — БТА)
- 4 Тин и Тап са двете малки футболчета, предложени да станат официален символ на световното първенство през 1974 г. в ГФР.
- 5 Една шведска фирма конструира специална „кондиционна машина“ от нов тип, с помощта на която осем спортисти могат едновременно да работят за физическата си подготовка. (Нордиск — БТА)

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

ФК «ФЛУМИНЕНСЕ» (РИО ДЕ ЖАНЕЙРО)

Един от най-популярните бразилски клубове, основан през 1893 г. под име то ФК „Рио“. По-късно се разделя на две: ФК „Флуминенсе“ и ФК „Фламенго“. Сега тия два отбора са най-големите съперници в най-големия бразилски град Рио де Жанейро. В Бразилия няма национално първенство, организират се само шампионати на отделните щатове. „Флуминенсе“ е бил 16 пъти шампион на щата Рио де Жанейро, а през миналата година за пръв път спечели „Сребърната купа“ — най-ценния футболен трофей в Бразилия, — с което стана неофициален първенец на своята страна. Най-известните имена в състава на „Флуминенсе“ са националният вратар Феликс и защитникът Марко Антонио. Треньор е известният Пауло Амарал, който в миналото се грижеше за физическата подготовка на бразилския национален отбор.

Състав (от ляво на дясно): клекнали — Вилтон, Диди, Клаудио, Иванр и Лула; прави — Оливейра, Феликс, Галардо, Силвейра, Асис и Марко Антонио.

